

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Completurile de 5 judecători

Decizia nr. 173/2019

Sedința publică din data de 25 iunie 2019

Deliberând asupra apelurilor declarate împotriva sentinței penale nr. 674 din 5 decembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, secția Penală, constată următoarele:

Prin sentința penală nr. 674 din 5 decembrie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție, secția Penală, în unanimitate a dispus achitarea inculpaților A., B. și C. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de spălare de bani, prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 5 din C. pen. și a ridicat măsurile asigurătorii instituite asupra bunurilor mobile și imobile proprietatea acestora, precum și condamnarea inculpatului A. la pedeapsa de 6 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art. 26 din C. pen. (1969) raportat la art. 257 din C. pen. (1969) cu aplicarea art. 5 din C. pen., subsecvent schimbării încadrării juridice a faptei din infracțiunea de complicitate la luare de mită.

Totodată, în majoritate, s-a dispus față de inculpatul D. schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de luare de mită și condamnarea acestuia la pedeapsa de 5 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art. 257 din C. pen. (1969) cu aplicarea art. 5 din C. pen. și interzicerea exercitării drepturilor prev. de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II - a și b) din C. pen. (1969) cu titlu de pedeapsă complementară pe o durată de 2 ani și cu titlu de pedeapsă accesorie.

În raport de această din urmă faptă, în majoritate, s-a dispus și condamnare inculpatului A. pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 26 din C. pen. (1969) raportat la art. 257 din C. pen. (1969) cu aplicarea art. 5 din C. pen., la pedeapsa de 5 ani închisoare și a contopit pedepsele aplicate, urmând ca acesta să execute pedeapsa cea mai grea de 6 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a) teza a - II - a și b) din C. pen. (1969), ca pedeapsă complementară, aceleași drepturi fiind interzise și cu titlu de pedeapsă accesorie.

Au fost menținute măsurile asigurătorii dispuse prin ordonanța nr. 553/P/2014 din 11.03.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție, în majoritate, în ce privește bunurile aparținând inculpatului D. și, în unanimitate, în privința inculpatului A.

În baza art. 118 lit. a) din C. pen. (1969) raportat la art. 257 alin. (2) din C. pen. (1969), s-a confiscat de la inculpatul A. suma de 1.585.000 RON precum și autoturismul marca x și, în majoritate, echivalentul în RON, la cursul BNR de la data punerii în executare, al sumei de 500.000 euro de la inculpatul D.

În ce privește cheltuielile judiciare avansate de stat s-a dispus obligarea inculpaților A. și D. la plata acestora, cel din urmă, în opinie majoritară.

Pentru a dispune astfel, instanța de fond a reținut următoarele:

La data de 26 martie 2007, prin procura nr. 1493, E., titular al cererii de reconstituire a dreptului de proprietate asupra unor terenuri situate în intravilanul municipiului Buzău, a mandatat pe denunțatorul F. "să îndeplinească toate formalitățile necesare în vederea revendicării suprafețelor" de 59.518 mp, 14.085 mp, 6.397 mp și 70.000 mp, trei dintre aceste imobile fiind amplasate în centrul orașului, iar cel de-al patrulea la intrarea în Buzău, chiar la drumul național.

Ulterior, prin contractul nr. x din 10 aprilie 2007, E. a cesionat martorului F. și S.C. G. S.R.L., reprezentată de H., în cote de 50%, drepturile sale asupra celor patru imobile în suprafață de 15 ha contra sumei de 200.000 euro, pentru ca după eliberarea titlului de proprietate - aceasta să condiționeze înstrăinarea terenurilor către denunțator de plata suplimentară a sumei de 400.000 euro, solicitare ce i-a fost satisfăcută.

Pentru a-și îndeplini mandatul, martorul F. s-a dus în audiență la inculpatul C., prefect al județului Buzău, în perioada 1 ianuarie 2006 - 4 mai 2007, funcție în virtutea căreia era președinte al comisiei județene constituită în scopul stabilirii dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și forestiere în condițiile Legii nr. 18/1991 și ale Legii nr. 1/2000, calitate în care putea face demersuri pentru emiterea titlului de proprietate și punerea în posesie, care, însă, l-a îndrumat

spre compartimentul de fond funciar pentru a afla situația juridică a terenurilor revendicate de E.

În aceste condiții, martorul F. l-a contactat pe inculpatul A., șeful de cabinet al inculpatului D., ministrul internelor și reformei administrative și membru al I., numit în funcție, la data de 4 aprilie 2007, prin decretul nr. 379 emis de președintele României, căruia i-a solicitat să-l pună în legătură cu prefectul județului Buzău, care fusese membru al aceluiași partid, calitate la care renunțase însă, la momentul ocupării funcției publice, întrucât, conform dispozițiilor art. 17 din Lege nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, în forma în vigoare de la 1 ianuarie 2006, prefectul nu poate fi membru al unui partid politic sub sancțiunea destituirii, pentru ca acesta să-l ajute să obțină titlul de proprietate pentru terenurile în suprafață de 15 ha, situate în intravilanul municipiului Buzău.

Urmare a promisiunii de a discuta cu ministrul de interne pentru ca acesta să intervină pe lângă fostul său coleg de partid, prefectul județului Buzău, inculpatul A. a transmis martorului F., numărul de telefon al coinelatului C., pe care, în prealabil, l-a sunat pentru a-i cere să-l primească în audiență pe denunțator. Ulterior, martorul, însoțit de inculpatul A., s-a deplasat la Buzău pentru a se întâlni cu prefectul, ocazie cu care șeful de cabinet al ministrului de interne i-a solicitat acestuia să-l ajute pe F. în problema reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenurilor în discuție, comunicându-i, totodată, că este și rugămintea inculpatului D.

În schimbul intervenției pe lângă ministrul de interne, dar și la prefectul județului Buzău, inculpatul A. a pretins martorului F. suma de 600.000 euro pentru sine și suma de 500.000 euro pentru inculpatul D. în schimbul demersurilor făcute de acesta din urmă pe lângă inculpatul C.

La rândul său, inculpatul C. a cerut denunțatorului suma de 1.000.000 euro pentru ajutorul oferit în vederea obținerii titlului de proprietate, motivând că, pentru cele 15 ha de teren "se bat mulți", în condițiile în care trei imobile erau amplasate în centru municipiului Buzău și unul la drumul național, la intrarea în oraș, fiind astfel foarte valoroase. În acest context, prefectul i l-a prezentat pe inculpatul B., prin intermediul căruia urmau să țină legătura pentru a evita expunerea sa.

De asemenea, și inculpatul B. a pretins denunțatorului, în schimbul serviciilor sale, unul dintre cele patru imobile, respectiv un teren în suprafață de 14.085 mp, situat în centrul municipiului Buzău.

Deși, la data de 4 mai 2007, inculpatul C. a fost eliberat, la cerere, din funcția publică de prefect al județului Buzău, fiind numit, prin decizia nr. 118 din aceeași dată, președintele Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice de către prim ministrul României, a continuat să fie interesat de problema emiterii titlului de proprietate, întâlnindu-se, după mutarea sa la București, în mai multe rânduri, cu martorul F. și inculpatul A.

Astfel, după o perioadă de aproximativ cinci luni de la intervențiile inculpatului A., făcute atât în nume propriu, cât și pentru ministrul internelor și reformei administrative, D., precum și de la întâlnirile inițiale avute de denunțator cu prefectul județului Buzău, C., la data de 18 septembrie 2007, a fost eliberat titlul de proprietate nr. x, pentru suprafața totală de 15 ha, compusă din terenurile de 59.518 mp, 14.085 mp și 6.397 mp situate în centrul municipiului Buzău, precum și cel de 70.000 mp amplasat la drumul național, la intrarea în oraș, din direcția București.

Subsecvent obținerii titlului de proprietate, E. a majorat pretențiile financiare stabilite la momentul perfectării cesiunii de creanță, întrucât a realizat că valoarea terenurilor era net superioară prețului de 200.000 de euro, achitat de cesionari, sens în care, a solicitat martorului F. plata unei sume suplimentare de 400.000 euro, pentru a finaliza transmiterea dreptului de proprietate asupra terenurilor revendicate. Pentru a face rost de întreaga sumă pretinsă, acesta a cerut un împrumut de 100.000 de euro de la inculpatul A., care, întrucât nu dispunea de banii solicitați, l-a pus în legătură cu martorul J. Acordarea împrumutului a fost condiționată de încheierea unui contract având ca obiect o parte din terenurile din municipiul Buzău pentru care s-a reconstituit dreptul de proprietate, martorul J. urmărind să obțină o garanție pentru restituirea de către F. a sumei de 100.000 euro, cu o dobândă de 10% - 20%, prin revânzarea suprafețelor de teren persoanei indicate de denunțator.

La data de 30 octombrie 2007, s-a încheiat contractul de vânzare cumpărare nr. x, prin care E. a înstrăinat terenurile în suprafață de 70.000 mp și de 6.379 mp, amplasate în intravilanul municipiului Buzău, inculpatului A. și martorei K., soția împrumutătorului, fără ca suma de 62.500 euro stipulată ca preț al tranzacției să fie achitată de cumpărători, date fiind împrejurările care au determinat semnarea acestui act, inclusiv cele care privesc satisfacerea pretențiilor financiare solicitate suplimentar de titulara dreptului de proprietate de la F. De asemenea, pentru a asigura primirea folosului necuvenit pretins în schimbul demersurilor făcute la cererea denunțatorului în vederea reconstituirii dreptului de proprietate asupra imobilelor în discuție, inculpatul A. a figurat, în calitate de cumpărător, alături de martora K. la perfectarea contractului translativ de proprietate.

Urmare a restituirii împrumutului, la 9 ianuarie 2008, prin ordinul de plată emis de F. în beneficiul martorei K., pentru suma ce reprezenta "achitare datorie", atât soții J. și K., cât și soții A. și L., respectând înțelegerea avută cu acesta, l-au mandatat, la datele de 14 ianuarie 2008, respectiv 18 ianuarie 2008, prin procurile speciale nr. 57 și nr. 127, să vândă cotele părți indivize din suprafețele de teren de 70.000 mp și 6.379 mp, pe care le dețineau în coproprietate.

În aceeași perioadă, S.C. G. S.R.L., prin reprezentant H., a formulat cerere de chemare în judecată a martorilor K., J. și L. și a inculpatului A., înregistrată pe rolul Judecătorei Buzău, sub nr. x/2007, prin care a solicitat, printre altele, constatarea nulității absolute a contractului de vânzare cumpărare nr. x din 30 octombrie 2007, precum și o acțiune în contradictoriu cu E., ce a format obiectul dosarului nr. x/2008 al Tribunalului Buzău, privind pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de act autentic translativ de proprietate asupra cotei de 50% din terenurile în suprafață totală de 15 ha, dobândită prin contractul de cesiune de creanță nr. x din 10 aprilie 2007, pe care l-a semnat cu pârâta, fiind cesionar, în părți egale, împreună cu denunțatorul F.

Pentru a se evita blocarea exercitării mandatului dat lui F., la data de 28 martie 2008, s-a încheiat convenția nr. 88 între S.C. G. S.R.L., pe de o parte, și familiile M. și A., pe de altă parte, prin care societatea reprezentată de H. se obliga să renunțe la drepturile născute din contractul de cesiune de creanță nr. x din 10 aprilie 2007, pentru care achitase 200.000 euro, precum și la litigiile introduse la instanțele civile în legătură cu terenurile arabile în suprafață totală de 15 ha situate în intravilanul municipiului Buzău, în schimbul sumei de 1.180.000 euro, ce urma a fi plătită de oricare din martorii K., J. și L. sau de inculpatul A.

În aceeași zi și la același notar public, s-a încheiat contractul de vânzare cumpărare nr. 93, prin care soții M. și A. au transmis dreptul de proprietate asupra terenurilor de 70.000 mp și 6.379 mp către S.C. N. S.R.L., reprezentată de O., firmă ce le-a fost indicată de F. și care a virat în contul inculpatului A. suma de 2.296.835 RON, iar în cel al martorei K. suma de 2.193.384 RON. La rândul lor, fiecare dintre cei doi cumpărători i-a transferat lui H., în contul deschis la P., echivalentul sumei de 590.000 euro (2.193.384 RON), cu mențiunea "stingere litigiu conform convenției".

De asemenea, la data de 30 octombrie 2007, E. a înstrăinat către denunțatorul F., prin contractul de vânzare cumpărare nr. 42, celelalte două terenuri de 59.518 mp, respectiv 14.085 mp, din suprafața totală de 15 ha primită în urma eliberării titlul de proprietate nr. x din 18 septembrie 2007, contra sumei de 62.500 euro, preț care însă nu a fost plătit de cumpărător, întrucât, anterior, acesta îi achitase 400.000 euro.

La rândul său, martorul F. pentru a satisface pretențiile ridicate de inculpatul B. în schimbul ajutorului dat prin intermedierea legăturii cu prefectul județului Buzău (inculpatul C.), a transferat acestuia, prin contractul de vânzare cumpărare nr. x din 12 noiembrie 2007, proprietatea asupra parcelei de 14.085 mp, motiv pentru care prețul de 117.000 RON nu a fost avansat niciodată de cumpărător.

La data de 8 noiembrie 2007, între denunțator și inculpatul B. a intervenit o "promisiune bilaterală de vânzare cumpărare" autenticată sub nr. x, pentru o suprafață de 10.000 mp din parcela de 59.518 mp, act prin care s-a stabilit că transferul dreptului de proprietate se va realiza la momentul încheierii contractului de vânzare cumpărare, deși se menționa că a fost achitat prețul integral al tranzacției, respectiv de 83.000 RON. S-a reținut că, în fapt, acest act a reprezentat o garanție pentru remiterea sumei de 1.000.000 euro pretinse de inculpatul C. în legătură cu demersurile sale pentru urgentarea emiterii dreptului de proprietate asupra terenurilor revendicate de E., motiv pentru care prețul stipulat nu a fost achitat de promitentul cumpărător, ba mai mult acesta l-a înscris sub nr. 29.210 în Cartea Funciară a municipiului Buzău. Ulterior, la data de 13 decembrie 2007, a fost semnat actul adițional nr. x la promisiunea bilaterală, prin care soții B. și Q. și-au dat acordul pentru radierea notificării acestui act din Cartea Funciară, precum și pentru vânzarea terenului de 10.000 mp către un terț, în timp ce F. s-a obligat să le vireze, într-un termen de maxim șapte zile de la perfectarea contractului, suma de 1.850.000 euro, din prețul încasat.

Dreptul de proprietate asupra terenului de 59.518 mp a fost transmis prin contractul de vânzare cumpărare nr. x din data de 20 decembrie 2007, pentru suma de 75.000 euro, martorului R. care, anterior, în toamna aceluiași an, a împrumutat pe denunțator cu suma de 100.000 euro necesară achiziționării unor terenuri din municipiul Buzău, solicitându-i în schimb să-i vândă unul dintre acestea, respectiv cel în suprafață de 6 ha. De asemenea, la acel moment, F. a condiționat încheierea actului translativ de proprietate de plata sumei de 2.000.000 euro de către martorul R., bani pe care urma să-i remită unor persoane din cadrul instituției prefectului și cadastrului imobiliar. Într-un final, denunțatorul, fiind nemulțumit de suplimentarea pretențiilor financiare de inculpatul B., l-a interpus, în relația sa cu cumpărătorul, S.C. N. S.R.L., pe martorul R. care a câștigat un comision de 200.000 euro, din întreaga tranzacție derulată.

Astfel, la data de 21 decembrie 2007, prin încheierea contractului de vânzare cumpărare nr. 4158 cu S.C. N. S.R.L., martorul R. a înstrăinat terenul de 59.518 mp contra sumei de 6.844.570 euro, din care s-a stabilit să primească

9.196.142 RON, iar diferența de 4.094.570 euro (13.956.000 RON) să fie plătită până la 10 ianuarie 2008. La aceeași dată, s-a perfectat convenția nr. x, prin care F. și soții B. și Q. s-au înțeles să diminueze suma prevăzută în actul adițional nr. x din 13 decembrie 2007, de la 1.850.000 euro la suma de 1.000.000 euro, din care 990.000 euro reprezintă "liberalități" ce urmau a fi plătite de denunțator "din surse proprii", iar diferența de 10.000 euro, reprezentând penalități pentru "încetarea promisiunii bilaterale de vânzare cumpărare nr. x din 08 noiembrie 2007" urmând a fi achitată din prețul încasat din înstrăinarea imobilului în suprafață de 59.518 mp.

Ca urmare, F. a virat inculpatului B., la data de 28 decembrie 2007, suma de 3.600.000 RON (1.000.000 euro), prin ordin de plată cu explicația "achitare contract vânzare cumpărare teren", din suma de 8.000.000 RON transferată la data de 24.12.2007, de martorul R. în contul său cu mențiunea "vânzări terenuri", subsecvent remiterii primei tranșe din prețul terenului de 59.518 mp, de către S.C. N. S.R.L.

Ulterior, la datele de 9 ianuarie 2008 și 10 ianuarie 2008, soții S., respectiv F. au dat declarațiile autentificate sub nr. x și nr. 59, în cuprinsul cărora primii au arătat că nu mai au nicio pretenție cu privire la imobilul indicat în promisiunea de vânzare cumpărare, întrucât au primit suma de 1.000.000 euro, iar, corelativ, denunțatorul a menționat că a plătit acești bani. Din această sumă, la începutul anului 2008, inculpatul B. a remis coinculpatului C., în numerar, 700.000 euro, bani care au fost folosiți de acesta la finanțarea campaniei electorale pentru candidații I. la alegerile locale și parlamentare.

De asemenea, martorul R. a transferat în contul denunțatorului, deschis la T., sumele de 6.756 RON (la 15 ianuarie 2008) și de 6.749.244 RON (la 16 ianuarie 2008), ca urmare a achitării ultimelor două tranșe din prețul terenului cumpărat, de către S.C. N. S.R.L. În ziua de 18 ianuarie 2008, martorul F. a convertit suma de 1.852.500 RON în 500.000 euro, bani pe care, la data de 1 februarie 2008, i-a retras în numerar și i-a remis inculpatului A., pentru a fi înmânați ministrului internelor și reformei administrative în schimbul intervenției sale pe lângă prefectul județului Buzău, în scopul urgentării eliberării titlului de proprietate.

Nu în ultimul rând, F. a virat, la datele de 31 martie 2008 și de 9 mai 2008, în schimbul influenței traficate de inculpatul A., sumele de 370.000 RON, respectiv, 1.215.000 RON, în contul martorului U., socrul inculpatului, deschis la T., cu mențiunea "împrumut".

Tot pentru ajutorul acordat în vederea obținerii titlului de proprietate, denunțatorul a achitat ratele de leasing pentru autoturismul marca x folosit de inculpatul A., contractul fiind încheiat de S.C. V. S.R.L., având ca asociați pe martorii R. și F. Ulterior, autoturismul a fost vândut inculpatului A. conform facturilor nr. x, în valoare totală de 9.401 RON.

În ceea ce privește încadrarea juridică a faptelor, au fost constatate următoarele:

Potrivit art. 289 alin. (1) din C. pen., infracțiunea de luare de mită constă în fapta funcționarului public care, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, pretinde sau primește ori acceptă promisiunea de bani sau alte foloase necuvenite, în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea sau întârzierea efectuării unui act ce intra în sfera atribuțiilor sale de serviciu ori în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri.

Pentru ca activitatea unui funcționar public să fie susceptibilă de încadrare în dispozițiile art. 289 alin. (1) din C. pen., este necesar ca autorul să aibă competența de a efectua acte de felul acelor care ocazionează săvârșirea infracțiunii de luare de mită.

Chiar dacă subiectul activ nemijlocit este calificat, fapta acestuia de a pretinde, de a primi sau de a accepta promisiunea de foloase necuvenite în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act care nu intră în sfera atribuțiilor sale de serviciu, nu constituie infracțiunea de luare de mită, ci de trafic de influență în situația în care este îndeplinită și cerința esențială privind influența pe care făptuitorul o are sau lasă să se creeze că o are asupra funcționarului public competent a efectua actul în cauză.

Realizarea oricăreia dintre modalitățile alternative ale elementului material conduce la consumarea infracțiunii de luare de mită, motiv pentru care pretinderea urmată de primire, ca acțiuni întreprinse în legătură cu același act ce intră în sfera îndatoririlor de serviciu ale funcționarului public, nu atrage incidența dispozițiilor privind infracțiunea continuată sau ale pluralității de infracțiuni sub forma concursului. Astfel, va exista întotdeauna o infracțiune unică de luare de mită consumată la momentul săvârșirii acțiunii de pretindere, chiar și în situația în care această activitate este urmată de primirea foloaselor necuvenite. Sub aspect subiectiv infracțiunea de luare de mită este condiționată de existența intenției calificate prin scop, întrucât atitudinea adoptată de făptuitor în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu este subsumată realizării unui folos necuvenit.

În ceea ce privește infracțiunea de trafic de influență, aceasta este definită în art. 291 alin. (1) din C. pen., ca fiind fapta

unei persoane de a pretinde sau de a primi ori de a accepta promisiuni de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul și care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public pentru a-l determina să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze sau să întârzie efectuarea unui act ce intră în sfera îndatoririlor sale de serviciu ori să îndeplinească un act contrar acestor atribuții.

Autor al infracțiunii poate fi orice persoană, inclusiv un funcționar public, care se prevalează de influența reală sau imaginară pe care o are asupra unui funcționar public competent să efectueze actul pentru a cărui îndeplinire, neîndeplinire, urgentare sau întârziere se traficează influența, fie direct, fie indirect, prin intermediar. Deși intermediarul realizează modalitățile alternative de pretindere, primire ori de acceptare de promisiuni ale elementului material, contribuția sa la săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 291 alin. (1) din C. pen., îmbracă forma participației penale a complicității, întrucât, spre deosebire de autor care invocă propria-i influență asupra funcționarului public, complicele acționează în numele acestuia, fără să aibă sau să se prevaleze de o eventuală influență.

La fel ca în cazul faptei incriminate în art. 289 alin. (1) din C. pen., simpla acțiune de a pretinde bani sau alte foloase este suficientă pentru existența infracțiunii de trafic de influență, dacă pretinderea se face în vederea intervenției pe lângă funcționarul public pentru îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea sau întârzierea actului solicitat.

În momentul pretinderii foloaselor se consumă infracțiunea de trafic de influență, astfel că realizarea distinctă, în împrejurări diferite, a modalității alternative a primirii bunurilor pretinse nu are relevanță pentru existența acestei infracțiuni. Ca atare, activitatea ulterioară de primire a foloaselor constituie, alături de actele inițiale de pretindere, o unitate naturală de infracțiune, cu toate consecințele ce decurg din această împrejurare.

Sub aspect subiectiv este necesar ca banii sau foloasele pretinse ori primite să se facă în scopul determinării funcționarului public competent să facă ori să nu facă un act ce intră în sfera atribuțiilor sale de serviciu.

Raportând aceste considerații teoretice și împrejurările faptice rezultate din coroborarea materialului probator administrat în ambele faze ale procesului penal, la acuzația adusă inculpatului D., prin actul de sesizare a instanței, constând în pretinderea sumei de 500.000 de euro, în cursul anului 2007, de la martorul F., în schimbul intervenției sale, "în calitate de ministru al internelor și reformei administrative, cu atribuții pe linia coordonării administrației publice locale, inclusiv în materia retrocedărilor", făcută atât direct, cât și prin intermediul inculpatului A., în vederea emiterii cu celeritate a unor titluri de proprietate, urmată de primirea folosului necuvenit în luna februarie 2008, instanța de fond a considerat că fapta pentru care a fost trimis în judecată acest inculpat se circumscrie elementelor de conținut ale infracțiunii de trafic de influență și nu ale infracțiunii de luare de mită, cum s-a reținut în sarcina acestuia prin rechizitoriu, sens în care, conform art. 386 din C. proc. pen., a schimbat încadrarea juridică.

Astfel, inculpatul D., membru al I., începând cu data de 4 aprilie 2007, când a fost numit, prin decret prezidențial, ministrul internelor și reformei administrative, a avut calitatea de funcționar public în înțelesul legii penale conform art. 175 alin. (1) lit. a) din C. pen., întrucât a ocupat o funcție de demnitate publică ce implică exercitarea de atribuții în vederea realizării prerogativelor puterii executive. În această calitate, a exercitat conducerea Ministerului Internelor și Reformei Administrative, instituție publică care, potrivit dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. a) pct. 2 din O.U.G. nr. 63/2003, în vigoare la data săvârșirii faptelor, avea, printre atribuțiile principale, în domeniul administrației publice, și pe aceea de a îndruma și controla activitatea prefectului pentru îndeplinirea Programului de guvernare. Abia, din data de 9 mai 2007, când a intrat în vigoare O.U.G. nr. 30 din 25 aprilie 2007, care a abrogat actul normativ anterior menționat, s-a reglementat în sarcina Ministerului Internelor și Reformei Administrative, ca atribuție principală în domeniul administrației publice, aceea de îndrumare și control a activității prefectilor și a instituțiilor prefectilor cu privire la exercitarea atribuțiilor prevăzute de lege.

Inculpatul C. a ocupat funcția de prefect al județului Buzău, în perioada 1 ianuarie 2006 - 4 mai 2007, fiind numit prin H.G. nr. 1.782 din 22 decembrie 2005 și eliberat din această funcție publică, la cerere, prin H.G. nr. 392 din 4 mai 2007, pentru ca, la aceeași dată, prin decizia nr. 118 emisă de prim ministrul României, să fie desemnat președinte al Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice. Devenind prefect al județului Buzău, inculpatul C. a dobândit calitatea de înalt funcționar public, potrivit art. 10 din Legea nr. 340/2004, republicată, calitate care a atras interdicția de a face parte dint-un partid politic, sub sancțiunea destituirii din funcția publică de prefect, așa cum stabilesc dispozițiile art. 17 din același act normativ, aplicabile din data de 1 ianuarie 2006, motiv pentru care, pe durata mandatului său (1 ianuarie 2006 - 4 mai 2007), inculpatul a renunțat temporar la calitatea de membru al I., pentru ca, ulterior eliberării din funcția de prefect, acesta să devină președinte filialei din Buzău al acestui partid.

În această funcție publică, inculpatul C. a îndeplinit, conform art. 19 alin. (2) din Legea nr. 340/2004, republicată, și

atribuții stabilite de alte legi și acte normative în sarcina prefectului, adică și cele prevăzute în materia reconstituirii dreptului de proprietate.

Astfel, prin ordin al prefectului, se constituia, la nivelul fiecărei comune, oraș sau municipiu, câte o comisie în vederea stabilirii dreptului de proprietate prin reconstituirea sau constituirea acestuia, atribuirii efective a terenurilor celor îndreptățiți și eliberării titlurilor de proprietate, comisie ce funcționa sub îndrumarea unei comisii județene, desemnată și condusă tot de prefect, așa cum stabilesc dispozițiile art. 12 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată. Procedura de constituire și modul de funcționare a acestor comisii au fost prevăzute în Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor aprobat, prin H.G. nr. 890 din 04 august 2005. Din coroborarea dispozițiilor art. 1 - art. 6 din Regulament, rezultă că pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere în condițiile Legii nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, se constituie, prin ordin al prefectului, comisiile comunale, orășenești sau municipale, precum și comisia județeană, aceasta din urmă fiind condusă de prefect și având printre atribuțiile sale și pe cele de verificare a legalității propunerilor făcute de comisiile locale; de validare sau invalidare a acestora și, nu în ultimul rând, de emitere a titlurilor de proprietate pentru propunerile validate.

Ca atare, s-a constatat că, numai în perioada 4 aprilie - 4 mai 2007, inculpatul D. putea să intervină, prin intermediul inculpatului A., la prefectul județului Buzău în scopul reconstituirii dreptului de proprietate al numitei E., având în vedere data la care a fost numit ministru al internelor și reformei administrative (4 aprilie 2007), precum și cea la care a fost eliberat din funcție inculpatul C. (4 mai 2007). În acest context, rezultă că la momentul săvârșirii faptei imputate prin rechizitoriu, inculpatul D. nu avea printre atribuțiile specifice funcției de ministru și competențe în materia reconstituirii dreptului de proprietate, întrucât, conform art. 14 alin. (1) lit. a) pct. 2 din O.U.G. nr. 63/2003, îndruma și controla activitatea prefectului doar sub aspectul îndeplinirii Programului de guvernare. Atribuții în stabilirea dreptului de proprietate prin reconstituirea sau constituirea acestuia, atribuirea terenurilor și eliberarea titlurilor de proprietate reveneau în condițiile legii comisiilor locale, după caz, comisiei județene numite sau/și conduse de către prefect.

Deci, condiția ca fapta funcționarului public să fie săvârșită în legătură cu îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu, ce este stabilită în norma de incriminare a infracțiunii de luare de mită, nu este realizată în speță, având în vedere că, în calitate de ministru, inculpatul D. exercita prerogativa de a îndruma și controla activitatea prefectului pentru realizarea Programului de guvernare, fără să aibă vreo competență concretă în materia reconstituirii dreptului de proprietate, în timp ce asemenea atribuții (verificarea legalității propunerilor făcute de comisiile locale, validarea acestora și emiterea titlurilor de proprietate) aparțineau prefectului, ca președinte al comisiei județene, constituită potrivit dispozițiilor art. 12 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

De asemenea, prin modul în care inculpatul D. și-a înfăptuit sarcinile de serviciu ce intrau în sfera de îndrumare și control a activității prefectului pentru realizarea Programului de guvernare, nu putea influența îndeplinirea atribuțiilor specifice, din materia reconstituirii/constituirii dreptului de proprietate de către comisia județeană condusă de inculpatul C. Drept urmare, acuzația formulată împotriva inculpatului D., constând în pretinderea, în cursul lunii aprilie 2007, a sumei de 500.00 euro pentru a interveni pe lângă prefectul județului Buzău în scopul emiterii cu celeritate a titlului de proprietate, urmată de primirea foloaselor necuvenite în luna februarie 2008, se circumscrie conținutului constitutiv al infracțiunii de trafic de influență întrucât este îndeplinită și cerința esențială privind influența pe care acesta, în calitate de subiect activ circumstanțiat, o avea asupra funcționarului public competent a efectua actul în discuție, adică asupra prefectului C., în condițiile în care cei doi se cunoșteau, întrucât au fost colegi de partid, acesta din urmă renunțând temporar la calitatea de membru al I. Date fiind aceste considerente, instanța de fond a schimbat încadrarea juridică a faptei pentru care a fost trimis în judecată inculpatul D. din infracțiunea de luare de mită în infracțiunea de trafic de influență, solicitare pe care, de altfel, a formulat-o și procurorul de ședință. Corelativ, s-a schimbat încadrarea juridică și față de inculpatul A. din complicitate la infracțiunea prevăzută de art. 289 din C. pen. în complicitate la infracțiunea de trafic de influență având în vedere acuzația adusă acestuia prin rechizitoriu, respectiv că "în luna februarie 2008, a intermediat remiterea sumei de 500.000 euro de la denunțatorul F. către inculpatul D." în schimbul intervenției ministrului pentru emiterea titlului de proprietate. Ca atare, acuzația de pretindere a banilor urmată de remiterea lor ulterior intervenției făcute la prefectul județului Buzău, se circumscrie conținutului constitutiv al unei infracțiuni unice de trafic de influență, fapt la realizarea căreia inculpatul D. a fost sprijinit de coinalpatul A., care a intermediat pretinderea și primirea sumei de 500.000 euro de la denunțator.

Pentru calificarea juridică a faptelor inculpaților D. și A., instanța de fond a apreciat că pentru ambii inculpați legea anterioară constituie legea penală mai favorabilă. Pentru a statua astfel, s-a menționat că a fost avută în vedere Decizia

Curtii Constituționale nr. 265 din 06 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, conform căreia dispozițiile art. 5 din C. pen. sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile, fapt ce implică compararea prevederilor din ambele Coduri cu fiecare criteriu de determinare (condiții de incriminare, de tragere la răspundere penală și de sancționare) și cu privire la fiecare instituție incidentă în speță și, în final, o evaluare a acestora, în vederea alegerii dintre cele două legi penale succesive a celei care este mai blândă, în ansamblul reglementărilor sale.

Astfel, s-a reținut că ambele incriminări ale infracțiunii de trafic de influență, atât din legea anterioară, cât și din codificarea în vigoare, presupun, în esență, acțiuni alternative de pretindere, primire ori acceptare de promisiuni de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul comise de o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce face parte din îndatoririle sale de serviciu.

Deși în noua reglementare legiuitorul a inserat o nouă condiție de realizare a laturii obiective, și anume, promisiunea traficantului de influență de a-l determina pe funcționarul public să adopte conduita dorită de cumpărătorul influenței, se constată ca aceasta rezultă implicit și din incriminarea anterioară, având în vedere că modalitățile alternative de realizare a elementului material al infracțiunii prevăzute de art. 257 din C. pen. (1969) erau săvârșite de făptuitor în scopul de a-l determina pe funcționar să facă sau să nu facă un act ce intra în sfera sa de competență, împrejurare care reprezintă în realitate o promisiune de exercitare a influenței pentru obținerea celor solicitate de către persoana care-i oferă autorului bani sau alte foloase în schimbul intervenției pe lângă funcționarul public.

Nici detalierea ipotezelor pentru care se promite exercitarea influenței asupra funcționarului public, constând în îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea sau întârzierea efectuării unui act ce intră în sfera îndatoririlor de serviciu ale subiectului pasiv special secundar ori îndeplinirea unui act contrar acestor atribuții nu aduce o modificare de esență conținutului constitutiv al infracțiunii prevăzută de art. 291 din C. pen., în condițiile în care, în vechea lege astfel de activități se regăseau în reglementarea generică "să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu".

Ca atare, noul C. pen. a preluat incriminarea din vechiul C. pen. căreia i-a adus minime modificări pentru a face mai explicit conținutul constitutiv al infracțiunii de trafic de influență.

În ceea ce privește tratamentul sancționator al infracțiunii de trafic de influență se constată că pedeapsa prevăzută de art. 257 din C. pen. (1969) este închisoarea de la 2 la 10 ani, în timp ce, prin noua reglementare, respectiv art. 291 din C. pen., limita maximă a pedepsei a fost redusă la 7 ani închisoare, iar minimul a rămas neschimbat, situație în care, aparent, actuala codificare ar constitui legea mai blândă.

Cu toate acestea legea anterioară se învederează a fi mai avantajoasă față de inculpatul A. din perspectiva tratamentului penal al pluralității de infracțiuni sub forma concursului, ce constă în cumulul juridic cu spor facultativ (art. 34), spre deosebire de noul C. pen., care prevede cumulul juridic cu spor fix și obligatoriu (art. 39), motiv pentru care atât infracțiunea de trafic de influență cât și cea săvârșită de acest inculpat în forma de participație penală a complicității, au fost încadrate juridic prin raportare la dispozițiile art. 257 din C. pen. (1969).

Și în sarcina inculpatului D. s-a reținut infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art. 257 din C. pen. (1969), având în vedere că legea veche este mai favorabilă, întrucât prin dispozițiile art. 7 lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009- privind C. pen., a fost reglementată variantă agravantă de comitere a infracțiunii, constând în fapta de traficare a influenței comisă de o persoană care exercită o funcție de demnitate publică, în speță de ministrul internelor și reformei administrative, ale cărei limite de pedeapsă se majorează cu o treime față de forma tip a infracțiunii prevăzută de art. 291 din C. pen. Ca atare, infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art. 7 din lit. a) din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 291 din C. pen., este sancționată cu închisoarea de la 2 ani și 8 luni la 9 ani și 4 luni.

Deși în vechiul C. pen., maximul pedepsei infracțiunii de trafic, de influență este de 10 ani, deci mai mare față de cel din legea specială în forma în vigoare, legea veche este mai favorabilă în situația în care instanța s-a orientat către o pedeapsă cuprinsă între limita minimă și mediul acesteia, în condițiile în care minimul este de 2 ani închisoare, adică mai mic ca în legea nouă (2 ani și 8 luni).

Referitor la solicitarea inculpatului D., în sensul de a se constata inadmisibilitatea cererii procurorului de schimbare a încadrării juridice a faptei reținute în sarcina sa din infracțiunea de luare de mită în cea de trafic de influență, întrucât, pe de o parte, s-au nesocotit dispozițiile art. 386 din C. proc. pen., iar, pe de altă parte, se urmărește schimbarea acuzațiilor formulate prin actul de sesizare, instanța de fond a constatat că sunt nefondate.

Astfel, la termenul din 12 septembrie 2017, înainte de terminarea cercetării judecătorești, procurorul de ședință a formulat o cerere de schimbare a încadrării juridice care a avut ca obiect inclusiv faptele pentru care a fost trimis în judecată inculpatul D., iar instanța, conformându-se dispozițiilor art. 386 din C. proc. pen., a amânat cauza pentru a da posibilitatea inculpaților A., C. și D. să-și pregătească apărarea sub acest aspect, făcând în acest sens mențiune în cuprinsul încheierii de la acea dată. La termenul din 10 octombrie 2017, cu ocazia susținerii concluziilor pe fondul cauzei, atât reprezentantul parchetului, cât și părțile, au avut cuvântul asupra cererii de schimbare a încadrării juridice formulate anterior, fiind respectată practica constantă a instanțelor judecătorești de a lua punctul de vedere pe acest aspect, la momentul dezbaterilor, astfel încât au fost respectate exigențele dispozițiilor art. 386 din C. proc. pen., în condițiile în care noua calificare juridică a faptelor a fost pusă în discuție, după ce în prealabil s-a acordat un termen pentru respectarea dreptului la apărare al inculpaților. Prin cererea formulată nu s-a modificat acuzația față de inculpatul D., întrucât acesta a fost trimis în judecată pentru că a pretins suma de 500.000 de euro, în cursul anului 2007, de la martorul F., în schimbul intervenției sale făcută atât direct, cât și prin intermediul inculpatului A., în vederea emiterii cu celeritate a unor titluri de proprietate, urmată de primirea folosului necuvenit în luna februarie 2008. Chiar dacă, la momentul încadrării juridice a faptei reținute în sarcina fostului ministru de interne nu a fost individualizat funcționarul competent în materia reconstituirii dreptului de proprietate asupra căruia și-a exercitat influența, în partea expozitivă a actului de sesizare s-a menționat că inculpatul A. a luat legătura cu prefectul județului Buzău, întrucât a avut acceptul lui D. de a stabili o audiență pentru denunțator, iar la momentul întâlnirii cu C. i-a adus la cunoștință că rugămintea ministrului este de a fi rezolvată problema lui F.

În ceea ce privește fapta inculpatului A. de a solicita martorului F. suma de 600.000 euro în schimbul promisiunii de a-și exercita influența în scopul îndeplinirii de către funcționarul public a atribuțiilor specifice funcției, instanța de fond a constatat că aceasta s-a consumat la momentul pretinderii foloaselor necuvenite, motiv pentru care a apreciat că este lipsit de orice semnificație penală sub aspectul existenței infracțiunii de trafic de influență faptul că, ulterior solicitării banilor, a intervenit pe lângă prefectul județului Buzău să rezolve, în regim de urgență, problema eliberării titlului de proprietate pentru terenurile în legătură cu care denunțatorul primise mandat din partea numitei E., precum și că, la datele de 31 martie 2008 și 9 mai 2008, i-au fost remise de cumpărătorul de influență, prin contul socrului său, sumele de 370.00 RON, respectiv de 1.215.000 RON, iar, ulterior, în luna august 2008, a cumpărat de la S.C. V. S.R.L., unde era asociat și martorul F., autoturismul marca x, pe care l-a folosit și pentru care ratele de leasing au fost plătite de martor. Aceste împrejurări au relevanță în ceea ce privește probarea acuzațiilor ce-i sunt imputate.

Instanța de fond a apreciat că probatoriul administrat în cauză, respectiv procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice purtate de inculpatul A. cu denunțatorul, denunțul formulat de F., inclusiv depozițiile date în calitate de martor, declarațiile inculpatului C. și ale martorilor R. și U., extrasele de cont, ordinele de plată, facturile fiscale, actele autentice privind terenurile revendicate ce au fost semnate și de inculpat și, nu în ultimul rând, chiar declarațiile acestuia, dovedește, dincolo de orice dubiu, că inculpatul A. a pretins în luna aprilie 2008, și a primit sume de bani, precum și un autoturism, la 31 martie 2008, 9 mai 2008 și în luna august 2008, de la denunțatorul F., în modalitatea reținută anterior, pentru a interveni în favoarea sa, în vederea eliberării titlului de proprietate asupra unor terenuri în suprafață totală de 15 ha, pe lângă prefectul județului Buzău, funcționar public conform dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) din C. pen., competent în materia reconstituirii dreptului de proprietate.

Pretinderea și primirea foloaselor necuvenite de către inculpat, împrejurări negate de către acesta, rezultă din susținerile constante ale martorului F., care, atât cu ocazia denunțului formulat în cauză, cât și la momentul audierii de către organele de urmărire penală și instanță, a afirmat că în primăvara anului 2007, l-a abordat pe A., șeful de cabinet al ministrului internelor și reformei administrative, pentru a-i facilita contactul cu prefectul județului Buzău, în scopul de a fi urgentată soluționarea dosarului de revendicare a terenurilor proprietatea numitei E., al cărei mandatar era, întrucât, în opinia sa, era tergiversată, în mod nejustificat, intervenție în schimbul căreia i-a fost solicitată suma de 600.000 euro.

În aceste condiții, inculpatul A. i-a comunicat denunțatorului că "singurul lucru pe care îl poate face este să ia legătura" cu prefectul județului Buzău, pentru a-l primi în audiență, motiv pentru care "la câteva zile, l-a sunat personal" pe inculpatul C. pentru a-l ruga să-l primească pe F. în audiență, discuție despre care a afirmat că i-a adus-o la cunoștință și inculpatului D., aspecte ce rezultă din declarația dată în calitate de suspect, la data de 23 iulie 2014.

Ulterior, cu ocazia denunțului penal formulat, dar și la data de 29 iulie 2014, când a fost audiat în calitate de inculpat, a menționat că în urma discuției purtate cu denunțatorul "a luat legătura cu ministrul D.", întrucât, pe de o parte, erau în relații de prietenie, iar, pe de altă parte, acesta era coleg de partid cu inculpatul C., și, după ce a avut confirmarea șefului său, l-a contactat telefonic personal pe prefect, stabilind o audiență pentru F.

Indiferent dacă apelarea telefonică a prefectului de Buzău s-a făcut înainte sau după discuția purtată cu D., instanța de

fond a apreciat, prin raportare la toate demersurile efectuate de inculpatul A., că acesta avea o influență reală, în calitate sa de șef de cabinet al ministrului internelor și reformei administrative, asupra inculpatului C., pe care a înțeles să o traficeze în schimbul obținerii unor foloase necuvenite de la denunțător.

Ulterior stabilirii audienței pentru martorul F., acesta, deși a pus la dispoziția denunțătorului numărul de telefon al prefectului, l-a însoțit și la întâlnire, aspect confirmat în fața instanței de fond atât de martor, cât și de inculpatul C., care a mai precizat că denunțătorul, "la începutul anului 2007, a fost la mine (...) împreună cu A., care deținea funcția de șef de cabinet al ministrului D. A. mai trecuse și în alte ocazii pe la mine, pentru că era un obicei ca șeful de cabinet când ajungea în zonă să treacă pe la prefect. Probabil la această întâlnire, A. m-a rugat să îl ajut pe F., spunându-mi că vine și din partea ministrului D., cu punerea în posesia unor terenuri de pe raza municipiului Buzău".

În aceste circumstanțe, instanța de fond a apreciat că intervenția pe lângă prefectul de Buzău a fost făcută de inculpatul A. și în nume personal, întrucât se bucura de influență asupra inculpatului C., datorită funcției pe care o deținea, poziției în virtutea căreia îl mai vizitase și anterior datei la care l-a însoțit pe denunțător pentru audiență, iar cu ocazia acestei din urmă întâlniri a participat și la discuțiile privind retrocedarea terenurilor, împrejurări dovedite de declarațiile fostului prefect și ale martorului F., care contrazic poziția sa de nerecunoaștere a faptei imputate.

Faptul că activitatea sa nu s-a limitat doar la a lua legătura telefonic cu prefectul pentru a-i stabili lui F. o audiență, precum și la a-i furniza acestuia numărul de telefon al inculpatului C., ci, din contră, s-a concretizat și în exercitarea propriei influențe asupra funcționarului public cu atribuții în materia reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenurilor, precum și în acte de pretindere și primire a diferitelor foloase necuvenite, rezultă atât din procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice pe care le-a purtat cu denunțătorul din luna decembrie 2007, până la sfârșitul lunii martie 2008, când i-a fost virată, în contul socrului său, prima tranșă din banii solicitați în schimbul traficării influenței, ca urmare a vânzării celor două terenuri în suprafață de 70.000 mp și 6.379 mp, din cele patru pentru care se eliberase titlul de proprietate nr. x din 24 septembrie 2007, cât și din succesiunea încheierii actelor autentice ce au avut ca obiect aceste imobile și care l-au avut ca semnatar, fie în calitate de cumpărător, fie în calitate de vânzător, și, nu în ultimul rând, din declarațiile martorilor R. și U.

În acest context, s-a constatat că, deși inculpatul A., în fața instanței de fond, a negat că ar fi cunoscut amănunte cu privire la terenurile pentru care F. i-a solicitat să-i asigure intrarea la prefectul județului Buzău, acesta a figurat în calitate de cumpărător la încheierea contractului de vânzare cumpărare nr. x din 30 octombrie 2007, încheiat cu E., alături de martora K., nefiind plauzibilă susținerea sa potrivit căreia acest fapt a fost doar rezultatul condiției impuse denunțătorului de către martorul J. la momentul acordării împrumutului, având în vedere că în cazul nerestituirii sumei împrumutate, ar fi rămas proprietar pentru o cotă parte de 1/4 din terenurile de 70.000 m.p., respectiv 6.379 m.p. De fapt, devenind parte în contract, inculpatul a obținut o garanție că F. îi va remite foloasele necuvenite pretinse pentru traficarea influenței. De asemenea, nu trebuie ignorat nici faptul că denunțătorul având nevoie de bani pentru a satisface pretențiile financiare solicitate suplimentar de E. a apelat tocmai la A. care i l-a prezentat pe martorul J. pentru a-i acorda un împrumut, împrejurare care dovedește că acesta a avut un rol important în toată construcția infracțională, cunoscând toate detaliile demersurilor efectuate de denunțător, încă de la momentul traficării propriei sale influențe asupra prefectului.

Inculpatul A., în scopul obținerii foloaselor necuvenite promise de cumpărătorul de influență, a fost implicat activ, inclusiv în găsirea unui client pentru înstrăinarea celor două terenuri la un preț cât mai bun, având în vedere că trebuiau acoperite și pretențiile formulate de S.C. G. S.R.L. pentru stingerea pe cale amiabilă a acțiunilor introduse în justiție având ca obiect drepturile izvorâte din contractul de cesiune de creanță nr. x din 10 aprilie 2007. Relevantă sub acest aspect este, cu precădere, convorbirea telefonică avută de A. cu F. la data de 7 decembrie 2007:

"F.: Da, 85-90 a zis că nu oferă mai mult.

A.: Bă, măcar o suta în morții ei de viață!

F.: Dacă mă întâlnesc și spune că vrea așa.

A.: Eu știu ce să zic măi F., că tu știi socotelile cel mai bine.

F.: Pai eu le știu.

A.: Adică eu, cum să-ți spun? Eu iau o decizie, dar în măsură să iei o decizie mai degrabă ești tu.

F.: Păi nu, decizia, nu stai puțin! Eu de ce te întreb pe tine? Pentru că în momentul în care suntem de acord cu varianta asta, trebuie să înțelegem și faptul că se .. diminuează profitul

A.: Da, în primul rând ăsta e aspectul, se diminuează, da.

F.: Tu nu mai ești în București, dacă tu n-o să mai fii în București, am nevoie, am nevoie de un accept de la tine pentru că automat trebuie să fii de acord și cu faptul că se diminuează profitul.

A.: Bă, eu nu am o problemă să fiu de acord atâta timp cât tu crezi că ai analizat toate variantele și ai ajuns la concluzia că este o soluție eu niciodată eu nu o să spun nu. Pentru că, repet, tu ești în cauză să știi toate dedesubturile și toate calculele, da? Dacă tu ești convins în sinea ta că e o soluție viabilă ..."

Totodată, primirea foloaselor necuvenite este confirmată chiar de inculpat cu ocazia întâlnirii din data de 1 iulie 2014, cu denunțatorul, când au discutat despre avantajele materiale obținute de ceilalți inculpați din activitatea infracțională, context în care a recunoscut că "Și eu am fost cel mai păgubit dintre toți", așa cum rezultă din procesul-verbal de redare a înregistrării din mediu ambiental, deși în fața instanței de fond, la termenul din 17 mai 2016, contrar declarațiilor constante ale cumpărătorului de influență potrivit cărora i-a dat echivalentul în RON, a sumei de aproximativ 400.000 euro, pentru traficarea influenței, acesta a precizat că martorul F. s-a oferit să-i împrumute suma de 400.000 euro pentru a-și achiziționa o casă împreună cu socrul său, U.

S-a constatat că, în realitate, sumele de 370.000 RON și 1.215.000 RON virate martorului U., la datele de 31 martie 2008, respectiv 9 mai 2008, așa cum rezultă din extrasele de cont privind tranzacțiile efectuate de martorul F., prin conturile sale deschise la T., precum și din ordinul de plată nr. x din 9 mai 2008, nu au fost acordate cu titlu de împrumut, ci reprezintă fructele infracțiunii de trafic de influență săvârșită de inculpatul A. Chiar martorul U. a declarat, în cursul cercetării judecătorești, că valoarea casei achiziționată împreună cu ginerele său a fost de 450.000 euro, fonduri de care nu a dispus familia sa, în condițiile în care au avut doar suma de 63.700 euro din vânzarea apartamentului proprietate personală, motiv pentru care denunțatorul l-a împrumutat pe soțul fiicei sale cu 1.585.000 RON, fără să se încheie vreun contract în acest sens, iar banii au fost transferați, în două tranșe, în contul pe care l-a deschis pe numele său la T., precizând că nu știe dacă au mai fost restituiți împrumutătorului.

Deși martorul F. a declarat, la termenul din 23 noiembrie 2016, că, pe lângă sumele virate în contul socrului inculpatului A., i-a mai remis acestuia, în numerar, sumele de 200.000 euro și 130.000 euro, din care i-a fost restituită ultima sumă pentru care încheiaseră și chitanță sub semnătură privată, aspect susținut, de altfel, și de inculpat, care a arătat că soția sa a contractat un credit în valoare de 130.000 pentru a-i achita denunțătorului suma luată cu titlu de împrumut, rezultă că probatoriul administrat dovedește dincolo de orice dubiu că traficantul de influență a obținut efectiv numai cei 1.585.000 RON.

De asemenea, susținerile denunțătorului conform cărora pentru afacerea cu terenurile din municipiul Buzău, inculpatul a primit și autoturismul marca x, sunt dovedite atât de declarațiile martorului R. date în fața instanței, la termenul din 25 aprilie 2017, cât și de facturile fiscale nr. x din 1 august 2008 și nr. y din 4 august 2008 emise de S.C. V. S.R.L., prin care se atestă vânzarea autoturismului către A. De fapt, autoturismul achiziționat de S.C. V. S.R.L. (firmă deținută de martorii R. și F.), în leasing, conform contractului x din 09 iulie 2007, pentru suma de 56.137 euro, a fost folosit de către inculpatul A. care, la finalul contractului de leasing, l-a achiziționat pentru suma modică de 9.401 RON.

În ceea ce privește autoturismul marca x, achiziționat tot de S.C. V. S.R.L., în leasing, de la S.C. W. S.A., folosit o perioadă de inculpatul A., împrejurare susținută de martorii R. și F., s-a apreciat că nu poate fi cuantificat folosul necuvenit obținut de acesta, în condițiile în care nu s-a stabilit durata de utilizare și valoarea totală a ratelor de leasing plătite de proprietar în perioada de referință.

Date fiind aceste considerații, a fost confiscată, în temeiul dispozițiilor art. 118 lit. a) C. pen. (1969) raportat la art. 257 alin. (2) C. pen. (1969), de la inculpatul A. doar suma totală de 1.585.000 RON remisă de cumpărătorul de influență, prin conturile martorului U., precum și autoturismul marca x sașiu x, culoare negru, cap cil 2993 cmc, întrucât aceste foloase necuvenite reprezintă produsul infracțiunii de trafic de influență săvârșită de acesta, motiv pentru care a fost menținută măsura asiguratorie privind sechestrul instituit asupra bunurilor mobile și imobile proprietatea sa, prin ordonanța nr. 553/P/2014 din 11.03.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție, în scopul de a se garanta punerea în executare a acestei măsuri de siguranță.

Concluzionând, instanța de fond a apreciat că, din probatoriul administrat în cauză, rezultă că inculpatul A. a pretins, în luna aprilie 2007 și a primit, în perioada 31 martie 2008 - august 2008, suma totală de 1.585.000 RON și autoturismul marca x pentru a interveni, la funcționarul competent să urgenteze eliberarea titlului de proprietate pentru terenurile al cărui mandatar era denunțatorul F., faptă care realizează condițiile de tipicitate ale infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art. 257 din C. pen. (1969). În raport cu această situație de fapt, solicitarea parchetului de schimbare a

încadrării juridice în sensul reținerii infracțiunii de cumpărare de influență săvârșită în forma participației penale a complicității a fost considerată neîntemeiată, în condițiile în care obținerea foloaselor necuvenite este rezultatul acțiunii de pretindere a acestora de către cel care a promis că-și traficează influența asupra funcționarului public și nu al oferirii sau dării de către cumpărătorul de influență, la un moment ulterior atingerii scopului pentru care a apelat la A.

Referitor la fondul acuzațiilor aduse inculpaților D. și A., instanța de fond, în majoritate, a constatat că probatoriul administrat în cauză demonstrează vinovăția acestora sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență în forma autoratului, respectiv a complicității, constând în aceea ca, în luna aprilie 2007, prin intermediul inculpatului A., inculpatul D. a pretins de la martorul F. suma de 500.000 de euro pentru a interveni pe lângă inculpatul C., care la acel moment îndeplinea funcția de prefect al județului Buzău, în vederea emiterii cu celeritate a titlului de proprietate pentru o suprafață de 15 hectare de teren revendicată de numita E., sumă de bani care a fost primită efectiv de inculpatul D. la data de 1.02.2008, prin intermediul inculpatului A.

S-a reținut că probatoriul administrat în cauză demonstrează că martorul F. a încercat mai întâi prin forțe proprii să obțină eliberarea titlului de proprietate pentru suprafața de 15 hectare, sens în care s-a prezentat în audiență la inculpatul C.

Întrucât acest demers a rămas fără rezultat, martorul F. s-a gândit să apeleze la persoane care ar putea să-l influențeze pe inculpatul C. în sensul dorit de martor, situație în care a luat legătura cu inculpatul A., șef de cabinet al inculpatului D., care ocupa la acea dată funcția de ministru de interne și al reformei administrative, fiind totodată membru în același partid cu inculpatul C.

Inculpatul A. a fost de acord să se implice în această afacere, atât în nume propriu, dar și ca intermediar al inculpatului D. În acest sens, inculpatul A. a vorbit cu inculpatul D., iar acesta din urmă și-a dat acceptul de a se interveni în numele său la inculpatul C. pentru rezolvarea problemei martorului F., însă nu cu titlu gratuit, ci în schimbul unor foloase pe care le-a pretins prin intermediul inculpatului A.

În perioada imediat următoare, martorul F. s-a întâlnit din nou cu inculpatul C., fiind însoțit de această dată de inculpatul A., pentru a discuta despre emiterea titlului de proprietate pentru cele 15 hectare de teren.

Cu această ocazie, inculpatul A. a invocat în fața inculpatului C. numele inculpatului D., precizând că acesta din urmă îl roagă să-l ajute pe martorul F., lucru cu care inculpatul C., prefect al județului Buzău și membru al I., a fost de acord.

După emiterea titlului de proprietate și încasarea banilor rezultați din vânzarea unuia dintre terenurile retrocedate, la data de 18.01.2008, martorul F. a inițiat un schimb valutar de 500.000 de euro, prin convertirea sumei corespunzătoare în RON din contul bancar deținut la T., iar la data de 1.02.2008 a retras în numerar această sumă de bani, pe care a remis-o inculpatului D. în biroul acestuia din sediul Ministerului de Interne, prin intermediul inculpatului A.

În declarația dată în faza de urmărire penală, inculpatul D. a recunoscut că a avut o singură discuție cu inculpatul A. în legătură cu terenurile din Buzău, mai exact cu o tranzacție profitabilă vizând un astfel de teren, în contextul în care acesta din urmă afișa o opulență nepotrivită.

Deși inculpatul a negat că ar fi întreprins vreun demers pe lângă prefectul județului Buzău pentru emiterea unui titlu de proprietate sau pentru urgentarea emiterii lui, inculpatul D. nu și-a amintit dacă inculpatul A. i-ar fi cerut să intervină pe lângă prefect.

În fața instanței de fond, inculpatul D. a arătat că nu a pretins și nu a primit nici un folos material de la inculpatul A. sau de la martorul F. și că nu a purtat niciodată vreo discuție cu inculpatul C. legată de restituiri de terenuri.

Totodată, inculpatul D. nu a oferit nicio explicație pentru afirmația inculpatului A. referitoare la înmânarea sumei de 500.000 de euro, arătând că a avut relații bune cu acesta, l-a ajutat în carieră și, chiar dacă i-a restrâns atribuțiile deținute în cadrul ministerului pe care-l conducea, a existat o mărire a atribuțiilor încredințate acestuia în plan politic.

De asemenea, inculpatul D. a arătat că, deși inculpatul A. îl mai vizita uneori la domiciliu cu probleme de serviciu, personale sau politice, nu-și amintește ca în perioada menționată în rechizitoriu să fi existat asemenea vizite și, oricum, niciodată menajera nu l-a informat despre faptul că vreun colaborator de-al său i-ar fi lăsat la domiciliu vreo geantă, pungă sau alt bagaj.

Referitor la terenurile din Buzău, inculpatul D. a arătat că inculpatul A. a participat în nume propriu în toate acțiunile legate de problema retrocedărilor, fără ca inculpatul D. să fi avut vreo implicare sau intervenție pe lângă prefect; inculpatul A. i-a adus la cunoștință inculpatului D. despre faptul că avea niște tranzacții împreună cu martorul F., dar fără

a oferi amănunte, de care inculpatul D. nici nu era interesat.

În privința inculpatului A., după ce a fost audiat în calitate de suspect la data de 23.07.2014, acesta a depus un denunț la data de 29.07.2014 și a dat o nouă declarație în calitate de suspect la aceeași dată, ocazie cu care a arătat că a fost contactat de martorul F. pentru a-i facilita o audiență la prefectul județului Buzău în legătură cu retrocedarea unor terenuri. Inculpatul A. a luat legătura cu inculpatul D., al cărui consilier și prieten era, în condițiile în care acesta era coleg de partid cu inculpatul C., prefect al județului Buzău.

Inculpatul D. i-a spus inculpatului A. să ia legătura cu inculpatul C., întrebându-l totodată, dacă "iese ceva din treaba asta". Inculpatul D. s-a mai interesat și ulterior, în iarna anului 2007, dacă s-a mai întâmplat ceva în legătură cu terenurile de la Buzău.

La data de 1.02.2008, la solicitarea martorului F., inculpatul A. s-a prezentat la sediul T. - Sucursala Lipscani, unde martorul i-a înmănat o geantă în care i-a spus că se află suma de 500.000 de euro. Inculpatul susține că s-a deplasat la locuința de serviciu a inculpatului D. situată în zona Piața Galați și a lăsat geanta respectivă, spunându-i menajerei care i-a deschis ușa că lasă o geantă domnului ministru.

După doua-trei zile, inculpatul A. a arătat că s-a întâlnit cu inculpatul D. la sediul ministerului, ocazie cu care acesta i-a spus, cu referire la suma predată anterior, că "era mai bine dacă erau în RON". În aceste condiții, inculpatul A. s-a edificat asupra faptului că inculpatul D. era în deplină cunoștință de cauză asupra întregii afaceri imobiliare desfășurată de martorul F. la Buzău.

Instanța de fond a mai reținut că vinovăția celor doi inculpați este probată, dincolo de orice îndoială rezonabilă de alte mijloace de probă aflate la dosarul cauzei, respectiv declarațiile martorului F., ale inculpatului C., extrase de cont și transcrierile înregistrărilor convorbirilor telefonice purtate între inculpatul A. și martorul F.

Astfel, în declarațiile date în faza de urmărire penală după formularea unui denunț la data de 13.06.2014 și completarea acestuia la 18.06.2014, martorul F. a arătat că în anul 2007 l-a rugat pe inculpatul A., despre care știa că este șeful de cabinet al ministrului de interne, inculpatul D., să-i faciliteze contactul cu inculpatul C., prefect al județului Buzău, în legătură cu retrocedarea unor terenuri pe raza municipiului Buzău.

Inculpatul A. i-a spus că va vorbi cu inculpatul D., care era coleg de partid cu inculpatul C., iar la scurt timp a primit de la inculpatul A. numărul de telefon al prefectului și, încredințat fiind că au fost făcute recomandări, s-a întâlnit cu inculpatul C. și a tratat cu acesta problema emiterii titlului de proprietate pentru respectivele terenuri, în schimbul unei sume de 1.000.000 de euro preținse de cel din urmă.

Pentru facilitarea accesului la inculpatul C., inculpatul D., în primăvara anului 2007, a pretins la rândul său, prin intermediul inculpatului A., suma de 500.000 euro, fiind predată efectiv la data de 1.02.2008, sens în care martorul F., însoțit de inculpatul A., s-a deplasat la T. - Sucursala Lipscani, de unde a retras în numerar suma de 500.000 euro, pe care a introdus-o în servieta inculpatului A. chiar la ghișeul bancar. Ulterior, cei doi s-au deplasat cu autoturisme diferite la sediul ministerului de interne, martorul F. a rămas în zona cabinetului inculpatului A., iar acesta a intrat cu servieta în biroul inculpatului D., de unde a revenit după câteva minute, fără a mai avea servieta asupra sa și a confirmat, la solicitarea martorului, că a predat suma de 500.000 de euro inculpatului D.

Martorul F., în declarația dată în fața instanței de fond, a arătat că a apelat la inculpatul A. pentru retrocedarea unor terenuri din Buzău, întrucât era un apropiat al inculpatului D., ministru de interne, care la rândul său putea lua legătura cu inculpatul C., prefect de Buzău și putea facilita obținerea acestor terenuri.

Potrivit declarației martorului F., a procedat astfel întrucât a fost inițial în audiență la inculpatul C., care a refuzat să îl ajute în recuperarea acestor terenuri. După ce a luat legătura cu inculpatul A., martorul F. a fost din nou în audiență la inculpatul C., de această dată împreună cu inculpatul A., ocazie cu care a constatat că a fost primit într-o altă manieră, fiind serviabil. Schimbarea de comportament a inculpatului C. a fost pentru martor o dovadă că acesta fusese contactat de inculpatul D., fapt confirmat ulterior atât de inculpatul A., cât și de inculpatul C.

Martorul F. a arătat că, prin intermediul inculpatului A., inculpatul D. a solicitat suma de 500.000 de euro, bani care au fost predați efectiv acestuia în biroul său de la ministerul de interne, la data și în modalitatea expusă în faza de urmărire penală.

Ulterior, cu ocazia unei manifestări electorale la care au participat amândoi, în contextul unei discuții privitoare la tranzacția cu inculpatul A., inculpatul D. a răspuns afirmativ la întrebarea martorului F. dacă totul este în regulă.

Referitor la pretinderea banilor, martorul a arătat că de la inculpatul A. a aflat că inculpatul D. l-ar fi întrebat "mie ce îmi iese, îmi iese ceva din afacerea asta?", iar după primirea banilor, acesta ar fi spus că "era mai bine dacă erau în RON", cu referire la cei 500.000 de euro primiți de la martorul F.

Sușinerile martorului F. referitoare la pretinderea și primirea de către inculpatul D. a sumei de 500.000 de euro pentru a determina pe inculpatul C. să elibereze titlul de proprietate pentru terenurile din Buzău sunt confirmate de inculpatul A., dar și de convorbirile telefonice și ambientale purtate de acesta și martorul F., precum și de extrasul de cont emis de T. - Sucursala Lipscani.

În privința convorbirilor purtate între inculpatul A. și martorul F., instanța de fond a reținut că niciunul dintre ei nu a negat autenticitatea ori conținutul acestora, iar în declarațiile date de cei doi în fața instanței, inculpatul A. și martorul F. au explicat unii termeni utilizați în aceste convorbiri, în sensul că prin "jupân", "șef" și "șerif" se refereau la inculpatul D.

Totodată, s-a reținut că aceste convorbiri telefonice au fost purtate chiar în perioada comiterii faptelor (2007-2008), dar există și o convorbire ambientală purtată între inculpatul A. și martorul F. după ce acesta din urmă a formulat denunțul la D.N.A. (01.07.2014), dar mai înainte de chemarea inculpatului A. la Parchet.

Convorbirile telefonice purtate în anii 2007-2008 au fost interceptate și înregistrate în baza unor mandate de siguranță națională, iar convorbirea în mediu ambiental din 01.07.2014 a fost înregistrată în baza unui mandat de supraveghere tehnică emis în condițiile noului C. proc. pen.

Din convorbirile telefonice purtate în decembrie 2007 reiese interesul inculpatului D. pentru a intra în posesia folosului pretins, ca preț al traficului de influență, dar și preocuparea martorului F. și a inculpatului A. de a se achita de toate obligațiile materiale asumate față de toate persoanele implicate în afacere, inclusiv față de inculpatul D., toate acestea depinzând de valorificarea terenurilor pentru care se eliberase titlul de proprietate.

În acest sens, au fost apreciate ca fiind relevante convorbirile purtate între inculpatul A. și martorul F. în datele de 3 decembrie 2007, 7 decembrie 2007, 9 decembrie 2007, 20 decembrie 2007, 23 decembrie 2007, 29 ianuarie 2008 și 31 ianuarie 2008.

Retragerea sumei de 500.000 euro din contul deținut de martorul F. la T. - Sucursala Lipscani, în ziua de 1.02.2008, este dovedită și de extrasul de cont aflat la dosar, iar primirea de către inculpatul D. a sumei de 500.000 euro, ca preț al influenței traficate, rezultă și din convorbirea ambientală purtată în ziua de 1.07.2014, după denunțul formulat de martorul F., în cadrul căreia, inculpatul A. a confirmat nu doar faptul că inculpatul D. a primit cei 500.000 euro, ci și locația unde s-au predat banii, respectiv la ministerul de interne.

În privința inculpatului C., acesta a confirmat, în faza de urmărire penală, că la începutul anului 2007 a fost contactat de martorul F. care era interesat de punerea în posesie a unor terenuri de pe raza municipiului Buzău. Inculpatul a arătat că inițial l-a trimis pe martor la compartimentul de fond funciar pentru a se interesa care este situația juridică a terenurilor în cauză.

Ulterior, martorul F. a revenit în același scop, fiind însoțit de inculpatul A., care era în acea perioadă șef de cabinet al ministrului de interne.

Inculpatul C. a arătat că a discutat în câteva rânduri personal cu inculpatul A., care i-a spus că a venit din partea ministrului D., care la rândul său îl roagă să-l ajute pe martorul F. în demersul acestuia de obținere a terenurilor, lucru pe care inculpatul C. l-a acceptat.

În schimbul rezolvării problemei sale, martorul F. i-a promis inculpatului C. că va sprijini campania electorală a l. în anul electoral 2008, lucru cu care inculpatul a fost de acord. După câteva luni, a fost emis titlul de proprietate pentru terenurile respective, iar inculpatul C. a primit de la martorul F., prin intermediul inculpatului S. suma de 700.000 de euro, bani care au fost folosiți în campaniile electorale din anul 2008.

În faza de judecată inculpatul C. a menținut, în esență, afirmațiile referitoare la inculpatul D., susținând însă că nu-și amintește ca acesta să fi venit la el și să-l întrebe despre acea punere în posesie.

Prin încheierea de la termenul din data de 4.10.2016, prima instanță a încuviințat proba cu înscrisuri solicitată de Parchet constând în denunțul și declarația de martor date de inculpatul C. în dosarul nr. x/2015 al D.N.A. care, în esență, cuprind informații referitoare la persoanele la care ar fi ajuns o parte din cei 700.000 euro primiți de inculpatul C., circumstanțele în care a intrat în posesia acestei sume, precum și confirmarea că, la întâlnirile cu inculpatul C., martorul F. a venit însoțit de inculpatul A., cu recomandarea inculpatului D.

Traficul de influență constă în fapta persoanei care, având influență sau lăsând să se creadă că are influență asupra unui funcționar public, primește ori pretinde bani ori alte foloase, sau acceptă asemenea promisiuni, direct sau indirect, pentru a-l determina pe acesta să facă, să nu facă, să urgenteze, să întârzie, un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu ori să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri.

Cerința esențială pentru a fi autor al acestei infracțiuni este aceea ca făptuitorul să aibă influență sau să lase să se creadă că are influență asupra unui funcționar, fiind fără relevanță dacă pretinderea sau primirea foloaselor, ca preț al influenței traficate, s-a făcut direct de către făptuitor sau mijlocit, printr-o persoană interpusă.

De asemenea, pentru existența infracțiunii este lipsit de relevanță dacă făptuitorul și-a exercitat ulterior influența asupra funcționarului competent, căci infracțiunea se consumă în momentul realizării oricăreia dintre modalitățile alternative ale elementului material.

În acest sens, simpla pretindere de bani sau alte foloase în vederea intervenției pe lângă funcționarul public competent, în legătură cu actul vizat de cumpărătorul de influență, este suficientă pentru existența infracțiunii, iar primirea ulterioară, a banilor ori foloaselor constituie, alături de actele inițiale de pretindere, o unitate naturală de infracțiune.

În speță, instanța de fond a apreciat că, din probatoriul expus anterior, rezultă în mod cert interesul martorului F. de a se urgenta emiterea titlului de proprietate pentru terenurile din municipiul Buzău pentru care numita E. solicitase reconstituirea dreptului de proprietate.

În condițiile în care aceste atribuții reveneau unor comisii numite și/sau conduse de prefect, martorul F. a avut o primă întâlnire cu inculpatul C., căruia i-a expus problema sa, însă fără rezultatul scontat, fapt confirmat în declarațiile sale chiar de inculpat, care i-a spus martorului că "nu-i dă nimeni atâta teren în zona aceea" pentru că era un teren foarte important prin amplasamentul său.

Văzând atitudinea inculpatului C., martorul a realizat că soluționarea favorabilă a problemei sale necesită exercitarea unei influențe asupra prefectului județului Buzău. Astfel, s-a gândit la inculpatul D., membru al aceluiași partid politic cu inculpatul C. și ministru al internelor și reformei administrative, dublă calitate din care acesta putea avea un ascendent asupra inculpatului C.

Întrucât nu se afla în relații apropiate cu inculpatul D., martorul F. a ales să îl contacteze printr-un intermediar, respectiv prin inculpatul A., șef de cabinet și prieten al inculpatului D.

Așa cum însuși inculpatul D. a arătat în declarațiile date în cauză, acesta a avut o discuție cu inculpatul A. în legătură cu un teren lângă municipiul Buzău, însă a negat vreo intervenție la prefectul de Buzău în procedura de retrocedare, deși nu-și amintește dacă inculpatul A. i-a cerut o asemenea intervenție.

După discuția dintre inculpații D. și A., acesta din urmă l-a însoțit pe martorul F. la o nouă întâlnire cu inculpatul C., ocazie cu care, așa cum acesta a recunoscut în declarațiile date în cauză, s-a vehiculat și numele inculpatului D., ca fiind persoana care îl roagă pe prefectul de Buzău să-l ajute pe martorul F. în problema retrocedării terenurilor.

De asemenea, după intervenția inculpatului A., atât în nume personal, cât și ca reprezentant al inculpatului D., inculpatul C. s-a implicat în rezolvarea problemei martorului F., însă nu cu titlu gratuit, ci în schimbul sumei de 700.000 de euro.

Cu alte cuvinte, persoana care a deblocat situația a fost inculpatul D., neavând relevanță dacă el a luat și personal legătura cu inculpatul C. sau acest lucru s-a întâmplat prin intermediul unei alte persoane, respectiv șeful său de cabinet, deși în cuprinsul unui denunț formulat într-o altă cauză și încuviințat ca probă în dosar, inculpatul C. a arătat că ulterior, inculpatul D. a confirmat faptul că inculpatul A. a venit din partea sa.

Din declarația martorului F. dată în fața instanței, rezultă că după ce l-a rugat pe inculpatul A. să intervină pe lângă inculpatul D., a observat că atitudinea inculpatului C. s-a schimbat, martorul fiind primit "într-o altă manieră", iar acest comportament ulterior al inculpatului C. a fost pentru martor o confirmare (pe care a avut-o apoi în mod explicit de la inculpații A. și C.), în sensul că inculpatul D. îl contactase pe prefectul de Buzău.

Chiar dacă pentru existența infracțiunii este lipsit de relevanță dacă făptuitorul și-a exercitat ulterior influența asupra funcționarului competent, în cazul în care a făcut-o sau măcar a întreprins demersuri în acest sens, acest fapt dovedește implicit și înțelegerea infracțională inițială dintre cumpărătorul și vânzătorul de influență.

Existența unei asemenea înțelegeri este dovedită atunci când, ulterior pretinderii foloaselor, făptuitorul a făcut demersuri concrete, în mod direct sau prin interpuși, pentru a aduce la îndeplinire obligația corelativă pe care și-a asumat-o față de

cumpărătorul de influență, de a interveni pe lângă funcționarul competent în sensul dorit de către cel dintâi.

Din declarațiile persoanelor implicate în mod nemijlocit în derularea evenimentelor (martorul F. și inculpații A. și C.) rezultă indubitabil nu doar existența intervenției făcută asupra prefectului de Buzău în numele și cu acordul inculpatului D., ci și faptul că aceasta a dat rezultate, în sensul implicării inculpatului C. în problema eliberării titlului de proprietate, inclusiv după ce acesta nu a mai îndeplinit funcția de prefect.

Faptul pretinderii de către inculpatul D. a unor foloase în schimbul exercitării influenței asupra inculpatului C. rezultă nu doar din declarațiile martorului F. și ale inculpatului A., ci și din convorbirile telefonice purtate între cei doi după ce titlul de proprietate a fost emis.

Instanța de fond a reținut că, în acest sens, convorbirile purtate în luna decembrie 2007 demonstrează interesul inculpatului D. de a intra în posesia foloaselor convenite (nu în natură, ci în bani), dar și preocuparea inculpatului A. și a martorului F. de a satisface cât mai curând pretențiile financiare ale tuturor persoanelor care "au ajutat" într-o formă sau alta la rezolvarea problemei terenurilor din Buzău, așadar inclusiv ale inculpatului D., căci în caz contrar "s-ar fi închis niște uși" pentru viitor, pe care le-ar fi putut folosi "și pentru alte ocazii".

Or, problema plății unor sume de bani nu s-ar fi putut pune decât dacă acestea ar fi rezultat din obligații asumate anterior, ca urmare a pretinderii ori a acceptării promisiunii de bani sau alte foloase de către persoane care au avut un rol în rezolvarea favorabilă a problemei martorului F.

Referitor la primirea sumei de 500.000 de euro de către inculpatul D., declarațiile martorului F. se coroborează cu declarațiile inculpatului A., cu înregistrările convorbirilor telefonice și în mediu ambiantal purtate între aceștia și cu extrasul de cont provenit de la T.

Chiar dacă inculpatul A. a susținut că i-a dat banii inculpatului D. acasă, iar nu la minister, această neconcordanță privește doar locul unde banii au fost remiși, iar nu faptul remiterii, neexistând totodată vreun dubiu cu privire la data la care aceasta s-a petrecut, respectiv 1.02.2008.

În ce privește susținerea inculpatului A. referitoare la locul predării banilor, este de observat mai întâi că menajerele care lucrau în locuința inculpatului D., audiate în calitate de martori în faza de judecată, au negat că ar fi primit obiecte de la inculpatul A. pentru a fi predate inculpatului D. și, mai mult, au arătat că nu l-au cunoscut pe inculpatul A. și nu i-au deschis vreodată ușa locuinței unde lucrau.

În al doilea rând, afirmația inculpatului A., făcută cu ocazia declarațiilor date în cauză, este infirmată chiar de acesta în cuprinsul convorbirii purtate în mediu ambiantal cu martorul F. la data de 1.07.2014, ocazie cu care inculpatul a confirmat susținerile martorului cu privire la predarea banilor la minister.

Prin urmare, instanța de fond, în majoritate, a constatat că, deși inculpatul D. a negat implicarea sa în activitatea infracțională, probatoriul analizat anterior demonstrează, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta imputată acestuia există, constituie infracțiunea de trafic de influență și a fost săvârșită de inculpat, în calitate de autor.

În privința inculpatului A., acesta a recunoscut implicarea sa în activitatea infracțională desfășurată de inculpatul D., el fiind cel care a acționat ca intermediar între martorul F. și inculpatul D.

Astfel, atât pretinderea foloaselor materiale, cât și primirea acestora sub forma celor 500.000 euro de către inculpatul D. s-a făcut prin mijlocirea inculpatului A., după cum tot prin intermediul acestuia inculpatul D. i-a transmis inculpatului C. rugămintea de a-l ajuta pe martorul F. în problema terenurilor de pe raza municipiului Buzău.

S-a arătat că această conduită a inculpatului A., constând în înlesnirea săvârșirii faptei de către inculpatul D., reprezintă o complicitate la infracțiunea comisă de acesta, astfel încât, pe lângă infracțiunea de trafic de influență săvârșită în calitate de autor, în modalitatea expusă, inculpatul A. se face vinovat și pentru complicitate la infracțiunea similară, reținută în sarcina inculpatului D.

În ceea ce privește acuzațiile de spălare de bani reținute în sarcina inculpaților A., C. și B., instanța de fond a constatat că faptele ce le sunt imputate nu conturează toate elementele de conținut ale infracțiunii prevăzute de art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002, motiv pentru care, în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din C. proc. pen., a dispus achitarea acestora.

Potrivit art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare (art. 23 alin. (1) lit. a) și b) la data comiterii activității imputate celor trei inculpați), infracțiunea de spălare de bani constă fie în schimbarea sau

transferul de bunuri cunoscând că provin din săvârșirea de infracțiuni, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestora ori în scopul de a ajuta persoana care a comis infracțiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire penală, judecată sau executarea pedepsei, fie în ascunderea sau disimularea adevăratei naturi a provenienței, a situii, a dispoziției, a circulației sau a proprietății bunurilor ori a drepturilor asupra acestora, cunoscând că bunurile provin din săvârșirea de infracțiuni. Doctrina și practica judiciară au definit acțiunea de schimbare ca fiind orice activitate prin intermediul căreia se substituie bunul provenit din săvârșirea unei infracțiuni cu altul de origine licită, iar cea de transfer ca reprezentând orice operațiune prin care drepturile asupra unor fructe ilicite sunt transmise către o altă persoană, în timp ce acțiunea de ascundere sau disimulare constă în mascarea provenienței nelegale a acestora prin operațiuni complexe de natură juridică, economică sau financiară.

Pentru a exista infracțiunea de spălare de bani este obligatoriu ca activitățile de schimbare sau transfer de bunuri ori cele de ascundere sau disimulare să fie precedate de comiterea unei infracțiuni din care să provină bunurile supuse spălării, aceste modalități alternative ale elementului material fiind, prin urmare, întotdeauna acțiuni distincte și situate în timp la un moment ulterior de cele ce formează latura obiectivă a conținutului constitutiv al infracțiunii premisă, dar care însă pot fi săvârșite și de același subiect activ.

De asemenea, tragerea la răspundere penală a autorului sau a celorlalți participanți la săvârșirea actelor de albire a bunurilor poate avea loc chiar dacă, anterior sau concomitent nu s-a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru infracțiunea generatoare de fonduri ilicite, având în vedere caracterul autonom al infracțiunii de spălare de bani, aspect ce rezultă atât din modalitatea de reglementare a incriminării pentru această faptă, cât și din standardele și recomandările internaționale, legislația europeană, jurisprudența Curții de la Strasbourg și practica judiciară națională recentă.

În această situație, organele judiciare sunt chemate să dovedească dincolo de orice dubiu că bunurile sau banii au rezultat dintr-o activitate infracțională, fiind lipsit de relevanță faptul că ansamblul probator nu conturează toate elementele de conținut ale infracțiunii predicat, întrucât este îndeajuns să existe suspiciuni rezonabile de săvârșire a acesteia. Altfel spus, infracțiunea de spălare de bani poate subzista în lipsa sancționării penale a autorului și participanților la comiterea infracțiunii din care derivă, dacă se exclude cu certitudine proveniența legală a bunurilor, situație în care este suficientă chiar și o soluție de clasare determinată de împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea principală.

Sub aspect subiectiv infracțiunea de spălare de bani este condiționată de reprezentarea mentală a subiectului activ cu privire la faptul că bunurile provin din săvârșirea de infracțiuni, în lipsa cunoașterii acestui aspect neputându-se angaja răspunderea penală a acestuia

În speță, ceea ce se impută, în esență, inculpatului A., care, în schimbul exercitării influenței asupra ministrului internelor și reformei administrative și a prefectului din județul Buzău, a solicitat și primit suma de 1.100.000 euro de la F., din care 500.000 euro pentru inculpatul D., este achiziționarea, ulterior pretinderii banilor și în scopul ascunderii și disimulării adevăratei proprietăți a bunurilor, cunoscând că provin din săvârșirea de infracțiuni, la data de 30 octombrie 2007, împreună cu soția sa, L. și alături de alte persoane, în baza contractului nr. x, de la E. a terenurilor în suprafață totală de 7.6397 mp situate în intravilanul municipiului Buzău, imobile care au fost vândute la data de 28 martie 2008 către S.C. N. S.R.L.

Totodată, în perioada martie - mai 2008, în scopul ascunderii și disimulării originii ilicite a sumei de 600.000 euro preținse de la F., cunoscând că provine din săvârșirea de infracțiuni, i-a solicitat acestuia să transfere bani în contul deschis la T. de socrul său, U., suma de 130.000 euro fiind disimulată prin încheierea unui contract de împrumut încheiat la data de 16 mai 2008.

Probatoriul administrat dovedește dincolo de orice îndoială rezonabilă că F. i-a remis inculpatului A. în schimbul influenței traficate pe lângă funcționarul competent a dispune asupra reconstituiri dreptului de proprietate, sumele de 370.000 RON și 1.215.000 RON, la datele de 31 martie 2008 și 9 mai 2008, în contul matorului U., cu titlul de împrumut, în condițiile în care suma de 130.000 euro, pentru care s-a încheiat un înscris sub semnătură privată, a fost restituită denunțatorului prin contractarea unui credit bancar de către inculpat, motiv pentru care analizarea acuzației privind fondurile ilicite dobândite se va face numai din perspectiva banilor primiți prin intermediul socrului său.

Terenurile în suprafață de 70.000 mp și 6.379 mp, situate în intravilanul municipiului Buzău, au fost înstrăinate de E. matorului K. și inculpatului A., prin contractul de vânzare cumpărare nr. x din 30 octombrie 2007, iar, ulterior, dreptul de proprietate asupra acestora a fost transmis, la data de 28 martie 2008, de soții M. și A. către S.C. N. S.R.L., prin încheierea contractului de vânzare cumpărare nr. 93.

În ceea ce privește proveniența acestor terenuri, instanța de fond a reținut că numitei E., în calitate de moștenitoare a defunctei Z., i-a fost reconstituit dreptul de proprietate asupra unei suprafețe totale de 15 ha (14.085 mp, 59.518 mp, 70.000 mp și 6.379 mp), amplasate în intravilanul municipiului Buzău, prin eliberarea titlului de proprietate nr. x din 24 septembrie 2007, de către comisia județeană pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor. Suprafețele de teren au ajuns în proprietatea defunctei Z., prin actul de donație făcut de tatăl său, AA. și autentificat de Tribunalul Buzău, prin procesul-verbal nr. x din 28 decembrie 1920, transcris în aceeași zi, sub nr. 6255, în registrul de transcripțiuni al instanței, contract ce a avut ca obiect "30 de ha de pământ situate în raza orașului Buzău".

Așadar, transferul dreptului de proprietate asupra terenurilor de 70.000 mp și 6.379 mp, prin încheierea contractelor succesive de vânzare cumpărare, nu s-a făcut pentru a da o aparență licită acestora, având în vedere că nu aveau o origine infracțională, ci, inițial, pentru a garanta soților M. restituirea împrumutului acordat lui F. în scopul de a satisface pretențiile financiare solicitate suplimentar de E. în schimbul transmiterii dreptului de proprietate reconstituit, iar, ulterior, pentru a stinge pe cale amiabilă cele două acțiuni civile introduse în justiție de S.C. G. S.R.L. pentru recunoașterea drepturilor sale izvorâte din contractul de cesiune de creanță nr. x din 10 aprilie 2007, cu consecința anulării contractului de vânzare cumpărare nr. x din 30 octombrie 2007, împrejurări dovedite atât de declarațiile denunțatorului și ale martorilor J., K. și L., cât și de cele ale inculpatului A. date la urmărire penală și în cursul cercetării judecătorești, precum și de clauzele convenției nr. 88 din 28 martie 2008 încheiată între reclamantul cesionar și familiile M. și A. și nu în ultimul rând, de procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice purtate de F. cu J., K. și A., la datele de 25 noiembrie 2007, 4 decembrie 2007, 9 decembrie 2007, 21 decembrie 2007, 10 ianuarie 2008, 14 ianuarie 2008, 22 februarie 2008.

De asemenea, semnarea contractului de vânzare cumpărare nr. x din 30 octombrie 2007 s-a făcut și de inculpatul A., în calitate de cumpărător, întrucât acesta a urmărit să își asigure primirea foloaselor necuvenite pretinse de la denunțator pentru exercitarea influenței asupra ministrului de interne și prefectului județului Buzău în scopul de a urgenta eliberarea titlului de proprietate al numitei E.

Drept urmare, caracterul fictiv al contraprestației cumpărătorilor K. și A., adică al achitării prețului de 62.500 euro pentru terenurile în suprafață de 70.000 mp și 6.379 mp, nu are relevanță juridică din punct de vedere penal, ci, cel mult, din perspectiva dispozițiilor legii civile care guvernează raporturile juridice născute între părți, în condițiile în care contractul a fost încheiat pentru a exista o garanție că F., pe de o parte, va restitui soților M. suma luată cu titlu de împrumut, iar, pe de altă parte, va remite foloasele necuvenite pretinse de inculpatul A., fără să aibă ca scop crearea unei aparențe de legalitate a provenienței imobilelor ce au făcut obiectul acestuia, cu atât mai mult cu cât respectivele bunuri nu au rezultat din săvârșirea unei infracțiuni.

În al doilea rând, încheierea contractelor de vânzare cumpărare nr. x din 30 octombrie 2007 și nr. 93 din 28 martie 2008 nu putea să aibă ca scop mascarea originii ilicite a sumelor de bani pretinse de traficantul de influență în primăvara anului 2007, având în vedere că foloasele necuvenite au fost remise efectiv de martorul denunțator, la datele de 31 martie 2008 și 9 mai 2008, când a virat în contul martorului U., socrul inculpatului A., sumele de 370.000 RON, respectiv 1.215.000 RON, care anterior nu fuseseră la dispoziția sa, lipsind astfel situația premisă a infracțiunii de spălare de bani, respectiv existența unor fonduri nelegale provenite din comiterea infracțiunii predicat.

Ca atare, pentru a se realiza condițiile de tipicitate ale infracțiunii de spălare de bani este necesar ca banii negri să existe în materialitatea lor, întrucât asupra acestora intervine schimbarea, transferul, ascunderea și disimularea, acțiuni care reprezintă elementul material alternativ al variantelor normative incriminate în art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare.

Chiar dacă infracțiunea de trafic de influență se consumă anticipat prin simpla pretindere a foloaselor necuvenite, fără a mai fi necesară primirea banilor ceruți de către autor, în speță, în primăvara anului 2007, când inculpatul A. i-a solicitat denunțatorului suma de 600.000 euro în schimbul traficării influenței sale, instanța de fond a constatat că această modalitate alternativă a infracțiunii nu poate asigura obiectul material al spălării de bani, adică fondurile ilicite provenite din activități infracționale.

Totodată, remiterea către traficantul de influență, în două tranșe, prin intermediul socrului său U., martor căruia i-a fost virată, în contul deschis la T., suma totală de 1.585.000 RON, realizează latura obiectivă a unei infracțiuni unice de trafic de influență, ca formă naturală de infracțiune, alături de actele inițiale de pretindere. Deci dobândirea banilor reprezintă produsul infracțiunii de trafic de influență, care ar fi putut constitui obiectul material al spălării de bani imputată inculpatului A. în variantele normative prevăzute de art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, doar dacă acesta, având în vedere și calitatea sa de subiect activ al infracțiunii predicat, ar fi efectuat operațiunile de schimbare, transferare, ascundere sau disimulare a originii ilicite a sumelor la un moment ulterior remiterii lor de către cumpărătorul de influență.

Or, activitatea desfășurată de inculpatul A., respectiv aceea de a primi, prin intermediar, cu titlu de împrumut, sumele de bani pretinse în vederea intervenției pe lângă funcționarul public competent să urgenteze eliberarea titlului de proprietate, ar impune constatarea săvârșirii în concurs ideal a infracțiunilor de trafic de influență și spălare de bani, întrucât printr-o singură acțiune se realizează conținutul constitutiv al celor două infracțiuni, dar cum variantele normative ale infracțiunii prevăzute de art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, reținute în sarcina traficantului de influență presupun acțiuni distincte de cele care formează elementul material al infracțiunii predicat, devin incidente dispozițiile referitoare la concursul real, prevederi care însă sunt incompatibile cu împrejurările faptice descrise prin actul de sesizare al instanței cu privire la acuzațiile aduse acestui inculpat.

Totodată, faptele inculpatului A. nu pot fi calificate juridic nici prin reținerea în concurs ideal a infracțiunii de spălare de bani prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, (dobândirea, deținerea sau folosirea de bunuri, cunoscând că acestea provin din săvârșirea de infracțiuni) cu cea din care rezultă banii supuși spălării (traficul de influență), întrucât s-ar angaja răspunderea penală a aceleași persoane, de două ori, pentru o singură faptă, respectiv primirea foloaselor necuvenite, acțiune care implică dobândirea sau deținerea fondurilor ilicite. Într-o atare situație, infracțiunea de spălare de bani este absorbită în infracțiunea de trafic de influență, întrucât dobândirea sau deținerea fondurilor provenite din infracțiunea predicat de către autorul acesteia nu poate fi disociată de acțiunea sa de primire a banilor preținși. Așa fiind, se constată că obiectivul urmărit prin incriminarea variantei normative a infracțiunii de spălare de bani prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, respectiv protejarea dreptului de proprietate, este asigurat prin tragerea la răspundere penală a subiectului activ doar pentru infracțiunea principală.

Astfel, sumele primite de inculpatul A., la datele de 31 martie 2008 și 9 mai 2008, în contul matorului U., cu mențiunea împrumut, reprezintă produsul infracțiunii de trafic de influență care, așa cum s-a menționat anterior, este supus confiscării speciale, motiv pentru care dobândirea și deținerea lor de către autorul infracțiunii predicat nu poate fi analizată ca fiind o infracțiune distinctă de aceasta, în condițiile în care reprezintă o consecință firească a săvârșirii faptei din care provin. Deci, nu se poate reține un concurs atunci când sumele de bani provin din comiterea unei infracțiuni de trafic de influență, iar cumpărătorul de influență (F.) le disimulează adevărata proveniență chiar la momentul remiterii, prin intermediar, către destinatarul lor, traficantul de influență (A.), precizând că reprezintă un împrumut, în condițiile în care dobândirea fondurilor ilicite de către subiectul activ nu poate fi disociată de infracțiunea care le-a generat și, ca atare, nu poate fi privită ca o infracțiune separată.

În acest context, se constată că activitatea infracțională imputată inculpatului A. și circumscrisă unui număr de două infracțiuni prevăzute de art. 29 alin. (1) lit a) și b) din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, comise în concursul real, nu realizează elementele de conținut ale spălării de bani.

Referitor la cererea formulată de procuror, de schimbare a încadrării juridice într-o singură infracțiune de spălare de bani, solicitare determinată de cele statuate de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din cadrul instanței supreme, prin decizia nr. 16 din 08 iunie 2016, conform cărora acțiunile de schimbare sau transfer, ascundere ori disimulare, dobândire, deținere sau folosire sunt modalități alterative ale elementului material al infracțiunii unice de spălare de bani, instanța de fond a apreciat că nu mai prezintă importanță cu privire la situația juridică a acestui inculpat.

De asemenea, prin ordonanța de extindere a urmăririi penale din 19 ianuarie 2015, s-a dispus continuarea cercetărilor față de suspectii C. și B. sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de luare de mită, respectiv complicitate la luare de mită, precum și de spălare de bani, reținându-se, în esență, că prefectul județului Buzău i-a solicitat denunțatorului F. 1.000.000 euro, având în vedere "locația" terenurilor revendicate și numărul "persoanelor decidente", iar pentru "a masca suma pretinsă", i-a indicat acestuia să încheie cu inculpatul B. mai multe documente autentice. În acest sens, la data de 8 noiembrie 2007, F. a semnat cu soții S., doua promisiuni bilaterale de vânzare cumpărare având ca obiect înstrăinarea terenului de 14.085 mp pentru suma de 117.000 RON, respectiv a unei parcele de 10.000 mp din suprafața de 59.518 mp, la prețul de 83.000 RON, pentru ca, la data de 21 noiembrie 2007, să încheie contractul de vânzare cumpărare nr. x, prin care le-a transmis dreptul de proprietate asupra imobilului de 14.085 mp. Ulterior, la 13 decembrie 2007, între aceștia a intervenit un act adițional la promisiunea de vânzare cumpărare autenticată sub nr. x, prin care soții S. declarau că sunt de acord cu înstrăinarea către un terț a parcelei de 10.000 mp din suprafața de 59.518 mp, cu condiția ca în termen de șapte zile de la perfectarea contractului, F. să le achite din prețul obținut 1.850.000 euro, în schimb, obligându-se să renunțe la restituirea sumei de 83.000 RON, aferentă promisiunii bilaterale. După vânzarea terenului, la data de 21 decembrie 2007, soții S. au modificat actul adițional, printr-o convenție încheiată cu denunțatorul, prin care au diminuat cuantumul pretențiilor de la 1.850.000 euro, la 1.000.000 euro, din care suma de 990.000 euro avea natura unei liberalități, iar cea de 10.000 euro reprezenta penalități pentru încetarea promisiunii de vânzare cumpărare, motiv pentru care, la data de 28 decembrie 2007, F. a transferat suma de 3.600.000 RON în contul lui B.

deschis la T. Urmare a transferului efectuat, la data de 9 ianuarie 2008, soții S., prin declarația autenticată sub nr. x, au confirmat primirea sumei de 1.000.000 RON de la denunțator.

Prin ordonanța din data de 11 iunie 2015, la cererea inculpatului C., s-a schimbat încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina sa și a inculpatului B. din infracțiunea de luare de mită, respectiv complicitate la luare de mită, în infracțiunea prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, și complicitate la această infracțiune (folosirea influenței ori autorității de către o persoană cu funcție de conducere într-un partid în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau foloase necuvenite), întrucât solicitarea inculpatului C. de a-i fi remise sumele de bani a fost formulată pentru ajutarea partidului și a candidaților la alegerile din anul 2008, cu atât mai mult cu cât, la data emiterii titlului de proprietate și a celei de primire a foloaselor necuvenite pretinse, acesta nu mai îndeplinea funcția de prefect al județului Buzău, fiind vicepreședintele I.

Ulterior, prin actul de sesizare a instanței, s-a dispus, printre altele, soluția de clasare, în temeiul art. 16 lit. f) din C. proc. pen., față de inculpații C. și B. pentru infracțiunile de folosire a influenței și autorității conferite de funcția de conducere într-un partid politic, în scopul obținerii pentru altul a unui folos necuvenit, respectiv complicitate la această infracțiune, întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale, cei doi fiind trimiși în judecată doar pentru comiterea infracțiunilor de spălare de bani, în variantele normative prevăzute de art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002, fapte ce constau, în cazul inculpatului B., în transferarea unor sume de bani prin contul personal și disimularea provenienței acestora prin acte de vânzare cumpărare fictive, corelativ reținându-se în sarcina inculpatului C. acțiunea de a dispune transferul banilor ce urmau să fie remiși de F., prin intermediul conturilor persoanele ale lui S., folosindu-se de acte de vânzare cumpărare încheiate în mod fictiv, în vederea disimulării provenienței ilicite a acestora.

În partea expozitivă a rechizitoriului a fost prezentat și circuitul parcurs de fondurile ilicite prin conturile personale ale inculpatului B., sens în care s-a reținut că din suma de 3.600.000 RON care a fost transformată în 958.379 euro, au fost constituite, în mod succesiv, depozite pe termen scurt, fiind retrasă suma de 30.000 euro (18 februarie 2008). Inculpatul a mai ridicat în numerar, în mai multe tranșe, în perioada 20 martie - 26 martie 2008, suma de 90.000 RON, iar, în intervalul 7 aprilie 2008 - 3 noiembrie 2008, a efectuat plăți prin P.O.S. și a retras de la ATM sume în valoare de 97.568 RON, în timp ce din conturile de economii a luat 227.000 RON (18 februarie 2008 - 20 mai 2008), 612.450 RON (10 aprilie 2009 - 21 decembrie 2009) și 184.000 RON (06 ianuarie 2010 - 10 martie 2010) și, nu în ultimul rând, pentru a disimula originea ilicită a banilor virăți de denunțator a plătit, la data de 25 aprilie 2008, în două tranșe, sumele de 2.924.040 RON, respectiv 116.240 RON către BB., cu explicația "plată conform contract nr. x din 25 aprilie 2008".

În raport cu aceste considerente, instanța de fond a constatat că față de inculpații C. și B., în calitate de autor, respectiv complice ai infracțiunii principale, nu s-a pronunțat o soluție de condamnare pentru săvârșirea faptei din care au rezultat banii care s-au transferat sau a căror adevărată proveniență a fost disimulată în scopul ascunderii originii ilicite a acestor fonduri, situație în care, dat fiind caracterul subsidiar al infracțiunii de spălare de bani, se impune, cu prioritate, a se verifica dacă probatoriul administrat în cauză este în măsură să contureze acele elementele de natura a imprima un caracter infracțional activității generatoare de bani murdari.

Deși existența infracțiunii de spălare de bani nu este afectată, așa cum s-a arătat deja, de prescrierea răspunderii penale pentru infracțiunea premisă, în speță infracțiunea prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, în forma autoratului, respectiv a complicității reținută în sarcina inculpaților C. și B., instanței îi revine obligația să facă trimitere la acele probe din care rezultă suspiciunea rezonabilă că fapta din care provin bunurile ce fac obiectul albirii există și face parte din sfera ilicitului penal, fără să fie necesară nominalizarea exactă a infracțiunii predicat.

Astfel, martorul F. a susținut, în mod constant, că, la solicitarea sa, în primăvara anului 2007, inculpatul A. l-a pus în legătură cu prefectul județului Buzău, sens în care i-a făcut rost de numărul de telefon al acestuia și i-a stabilit o audiență la inculpatul C., ocazie cu care l-a și însoțit, întrucât avea nevoie de o intervenție pentru a obține de urgență eliberarea unui titlu de proprietate, în condițiile în care, în precedent, se lovise de reaua - credință a funcționarilor, aspecte confirmate de inculpatul A., la momentul audierii în cursul anchetei și al judecății, când a recunoscut că l-a prezentat prefectului pentru a-și rezolva problema legată de un dosar de retrocedare a unor terenuri. Ulterior audienței, denunțatorul a afirmat că s-a întâlnit, în luna aprilie 2007, cu prefectul C., într-o cafenea din centrul Municipiului Buzău, acesta solicitându-i expres suma de 1.000.000 euro, întrucât terenul era valoros și "se băteau mulți pe el", moment la care l-a cunoscut și pe inculpatul B. care urma să fie persoana de contact pentru rezolvarea tuturor problemelor viitoare, inclusiv pentru remiterea banilor ce trebuia realizată prin încheierea unor documente fictive.

Inculpatul C. a reiterat, în esență, aceleași aspecte precizând că A. a venit însoțit de F. pentru a-l ruga să-l ajute pe acesta în rezolvarea problemei privind emiterea unui titlu de proprietate, denunțatorul promițându-i că urma să

sponsorizeze campania electorală a I. din anul 2008, dacă-i soluționa favorabil cererea și, întrucât i-a acceptat propunerea, în vederea punerii în practică a înțelegerii i l-a prezentat pe inculpatul B., pe numele căruia a fost trecută o parte din suprafața de teren pentru care s-a reconstituit dreptul de proprietate, în final, S. încasând suma de 900.000 euro fără însă să cunoască în ce modalitate a făcut acest lucru, sumă din care i-au fost remiși 700.000 euro. Despre sprijinul acordat de acesta s-a menționat și în cuprinsul denunțului pe care l-a formulat C., în dosarul nr. x/2015 al Direcției Naționale Anticorupție, sens în care s-a arătat că terenurile, după eliberarea titlului de proprietate, trebuiau să fie inițial trecute pe numele lui B., căruia urma, ulterior vânzării imobilelor de către F., să-i fie remisă din prețul contractului suma care îi fusese promisă. În fața instanței de fond, inculpatul C. a precizat că, în primăvara anului 2007, A. i-a adresat rugămintea să îl ajute pe denunțator cu punerea în posesie a unor terenuri din municipiul Buzău, a arătat că, ulterior, la începutul anului 2008, când nu mai deținea funcția de prefect, F. i-a făcut cunoscut faptul că afacerea cu terenuri decurgea bine, sens în care va reuși să vândă, urmând să sprijine organizația partidului cu suma de 900.000 euro, pe care-i va transfera prin intermediul lui B., inculpat pe care i-l prezentase martorului la o cafenea din Buzău, lucru care s-a și întâmplat, fiindu-i remiși, în trei tranșe, 700.000 euro, prin intermediarul stabilit.

Cererea de schimbare a încadrării juridice formulată la urmărire penală de inculpatul C., prin apărător ales, confirmă că, în calitate de prefect, a acceptat promisiunea făcută de denunțator de a sponsoriza I. în schimbul rezolvării cu celeritate a dosarului ce avea ca obiect stabilirea dreptului de proprietate a numitei E., mobilul comiterii infracțiunii fiind:

"dorința de a asigura partidului din care făceam parte finanțarea necesară pentru organizarea unei campanii electorale performante", acesta fiind și motivul pentru care i l-a prezentat pe inculpatul B. lui F., în scopul de a păstra legătură pentru soluționarea dosarului.

De asemenea, instanța de fond, a reținut că procesele-verbale de redare a discuțiilor telefonice dintre denunțator și inculpatul A. dovedesc că inculpatul C., pentru care foloseau apelativul "HH.", a fost implicat în eliberarea cu celeritate a titlului de proprietate, în schimbul unor foloase necuvenite.

Ca atare, s-a constatat că există suficiente probe din care rezultă că inculpatului C. i-a fost remisă, prin intermediar (B.), suma de 700.000 euro, fiind lipsit de relevanță dacă, atunci când a îndeplinit funcția de prefect al județului Buzău, a pretins banii în legătură cu urgentarea emiterii titlului de proprietate sau a acceptat promisiunea denunțatorului de a-i da bani pentru campania electorală din anul 2008 în schimbul rezolvării favorabile a cererii sale, întrucât, oricare a fost modalitatea de săvârșire a faptei, ceea ce a urmărit acesta a fost obținerea de foloase necuvenite pentru îndeplinirea atribuțiilor ce-i reveneau în calitate de președinte al comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor.

În ceea ce privește implicarea inculpatului B., concretizată în păstrarea legăturii dintre denunțator și prefect pentru evitarea expunerii funcționarului public și, ulterior eliberării acestuia din funcție, în demersurile necesare pentru garantarea primirii foloaselor necuvenite, inclusiv a terenului de 14.085 mp, urmate de remiterea efectivă a sumei de 700.000 euro, instanța de fond a apreciat că aceasta rezultă atât din depozițiile martorului F., cât și din denunț, cererea de schimbare a încadrării juridice a faptelor și declarațiile de la urmărire penală ale inculpatului C., dar și din cele date în cursul cercetării judecătorești având în vedere că în fața instanței acesta a confirmat că primirea foloaselor necuvenite în legătură cu exercitarea atribuțiilor sale de serviciu s-a realizat prin intermediul lui S., căruia i-a făcut cunoștință cu F., într-o cafenea, unde se întâlneau cu martorul pentru a discuta despre rezolvarea cererii privind emiterea titlului de proprietate și, nu în ultimul rând, din procesul-verbal de redare a discuției din mediul ambiental, de la data de 30 iunie 2014, avută de denunțator cu S., inculpat care nu a putut să furnizeze informații concrete cu privire la modalitatea și moneda de plată a suprafeței de 14.085 mp achiziționată de la F., împrejurare care dovedește că în realitate nu a achitat prețul imobilului, fiindu-i dat în schimbul intermediarii relației dintre martor și prefect.

Având în vedere aceste considerente, instanța de fond a constatat că există suficiente probe care fac dovada activității infracționale generatoare de fonduri ilicite, săvârșită de inculpații C. și B. în calitate de autor, respectiv complice, chiar dacă este criticabilă încadrarea juridică reținută de procuror, adică infracțiunea prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, în forma autoratului și complicității, fapte pentru care, prin rechizitoriu, s-a dispus clasarea față de ambii inculpați, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale. Ca atare, pornind de la definiția infracțiunii incriminată în art. 289 din C. pen., care, așa cum s-a arătat în dezvoltările anterioare, pentru a exista este suficient să se fi comis oricare dintre modalitățile alternative ale elementului material, rezultă că la momentul pretinderii de către inculpatul C., funcționar public cu atribuții în materia reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenurilor, a sumei de 1.000.000 euro în legătură cu urgentarea eliberării titlului de proprietate sau al acceptării de către acesta a promisiunii lui F. de a sprijini campania electorală din anul 2008 a I. cu sume de bani ce urmau a-i fi remise în schimbul rezolvării dosarului privind revendicarea terenurilor în suprafață de 15 ha situate în intravilanul municipiului

Buzău, s-a consumat infracțiunea de luare de mită, chiar dacă banii ceruți/promiși cu titlu de mită erau pentru altul, respectiv o organizație de partid, iar primirea lor s-a făcut la o data ulterioară eliberării din funcția de prefect, acțiune care alături de actele inițiale (pretindere/acceptare promisiune) a întregit conținutul constitutiv al unei infracțiuni unice de corupție, ca forma naturală a unității de infracțiuni.

În ceea ce privește infracțiunea prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, s-a reținut că această faptă se consumă când subiectul activ își folosește influența sau autoritatea ce derivă din funcția de conducere pe care o deține într-un partid, în scopul de a obține pentru sine sau o altă persoană foloase necuvenite, chiar dacă nu și-a atins scopul propus, respectiv dobândirea de fonduri ilicite, or, inculpatul C. nu ocupa funcții de conducere în cadrul I. la momentul pretinderii/acceptării promisiunii, întrucât avea calitatea de prefect care excludea sub sancțiunea destituirii, posibilitatea de a fi membru de partid.

Indiferent de calificarea juridică dată activității infracționale desfășurate de cei doi inculpați, este obligatoriu pentru existența infracțiunii de spălare de bani ca din săvârșirea infracțiunii predicat să rezulte banii supuși operațiunilor de spălare. În atare condiții, se constată că modalitățile alternative ale infracțiunii de luare de mită constând în pretinderea și acceptarea promisiunii, precum și infracțiunea de folosire a influenței și autorității conferite de funcția de conducere într-un partid politic în scopul obținerii pentru altul a unui folos necuvenit dacă subiectului activ nu a dobândit bunul ilicit în urma activității sale, nu pot asigura obiectul material al spălării de bani, întrucât variantele normative ale infracțiunii prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, presupun existența, în concret, a fondurilor ilicite ce sunt supuse operațiunilor de schimbare, transfer, ascundere sau disimulare, acțiunii care trebuie să fie distincte de cele care constituie elementul material al laturii obiective a infracțiunii premisă.

Actele autentice încheiate de F. cu familia S., în perioada 8 noiembrie 2007 - 09 ianuarie 2009, nu se circumscriu conținutului constitutiv al infracțiunii de spălare de bani imputată celor doi inculpați, având în vedere că sumele de bani provenite din infracțiunea predicat au fost remise efectiv de F., la o dată ulterioară perfectării acestora, motiv pentru care nu puteau forma obiectul elementului material alternativ al infracțiunii prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, anterior dobândirii de subiectul activ al infracțiunii premisă.

În primul rând, este de menționat că terenul de 14.085 mp care a făcut obiectul promisiunii de vânzare cumpărare din data de 8 noiembrie 2007, iar apoi al contractul de vânzare cumpărare nr. x din 21 noiembrie 2007, pentru prețul de 117.000 RON, acte autentice încheiate de F. cu inculpatul B., reprezintă produsul infracțiunii predicat săvârșită de acesta în calitate de complice, situație în care dobândirea sa nu reprezintă o infracțiune distinctă de cea care a generat bunul ilicit, întrucât s-ar încălca principiul ne bis in idem, având în vedere că această acțiune reprezintă o consecință firească a comiterii faptei din care provine, cu atât mai mult cu cât primirea terenului solicitat de la mituitor în schimbul ajutorului dat pentru a remite mita către inculpatul C., nu putea fi realizată în mod valabil decât printr-un act autentic prin care i se transmitea dreptul de proprietate asupra acestuia, ținând seama că este vorba de un imobil. Deci, este firesc ca inculpatul B. să nu fi plătit prețul acestui teren, care, întrucât provenea din săvârșirea infracțiunii premisă la care a participat în calitate de complice, era supus confiscării speciale, măsură ce nu poate fi luată, având în vedere că s-a dispus clasarea pentru actele sale de complicitate la comiterea faptei generatoare de fonduri ilicite.

În al doilea rând, parcela de 10.000 mp din suprafața de 59.518 mp nu provine din săvârșirea unei infracțiuni, în condițiile în care dreptul de proprietate a fost transmis lui F., prin contractul nr. x din 30 octombrie 2007, de E., căreia i-a fost reconstituit dreptul de proprietate asupra unei suprafețe totale de 15 ha, dată fiind calitatea sa de moștenitor al defunctei Z., iar încheierea promisiunii bilaterale de vânzare cumpărare nr. x din 8 noiembrie 2007 dintre denunțator și B. cu privire la acest imobil s-a făcut pentru a garanta primirea foloaselor necuvenite pretinse, a căror remitere a fost acceptată de către inculpatul C., în calitate de prefect, în legătură cu urgentarea îndeplinirii sarcinilor de serviciu. Faptul că acest act a reprezentat o garanție pentru remiterea sumei de 1.000.000 euro către fostul prefect al județului Buzău, rezultă din împrejurarea că inculpatul B. l-a înscris, sub nr. 29.210, în Cartea Funciară a municipiului Buzău, motiv pentru care denunțatorul a fost obligat să încheie ulterior, la data de 13 decembrie 2007, cu acesta, actul adițional nr. x la promisiunea de vânzare cumpărare pentru a putea dispune de parcela de 10.000 mp, prin care și-a asumat, în schimbul radierii din cartea funciară a notificării promisiunii bilaterale, plata sumei de 1.850.000 euro din prețul ce urma să-l încaseze din înstrăinarea acestui imobil. După ce terenul a devenit proprietatea S.C. N. S.R.L. (prin contractul de vânzare cumpărare nr. x din 21 decembrie 2007 încheiat cu martorul R., care îl achiziționase, în prealabil, la data de 20 decembrie 2007, de la denunțator), s-a perfectat convenția nr. x din 21 decembrie 2007, prin care F. și inculpatul B. s-au înțeles să diminueze cuantumul sumei stabilite prin actul adițional, de la 1.850.000 euro la 1.000.000 euro, adică exact cât pretinsese/i se promisese, cu titlu de mită, inculpatului C. de către mituitor, iar, după virarea, la data de 28 decembrie 2007, în contul complicei a celor 3.600.000 RON, soții S. au dat declarația autenticată sub nr. x din 09 ianuarie 2009, în cuprinsul căreia s-a menționat că nu mai au nicio pretenție cu privire la imobilul indicat în promisiunea de vânzare

cumpărare, întrucât au primit suma de 1.000.000 euro.

Un alt argument din care rezultă că încheierea succesivă a actelor autentice privind parcela de 10.000 mp s-a făcut pentru a garanta remiterea foloaselor pretinse/acceptate cu titlu de mită de C., este acela că suma de 1.000.000 euro putea fi obținută de mituitor doar din vânzarea terenului de 59.518 mp, în condițiile în care din cele patru terenuri ce au constituit obiectul titlului de proprietate nr. x din 24 septembrie 2007, două suprafețe (70.000 m.p. și 6.379 m.p.) au fost vândute de E., martorei K. și inculpatului A. pentru motivele anterior menționate, în timp ce pentru cea de-a treia (14:085 m.p.) F. i-a transmis dreptul de proprietate inculpatului B. conform înțelegerii avute.

Drept urmare, caracterul fictiv al contraprestației promitentului cumpărător B., adică a plății prețului de 83.000 RON pentru terenul în suprafață de 10.000 m.p. (promisiunea de vânzare cumpărare nr. x din 08 noiembrie 2007), precum și al clauzei potrivit căreia suma de 990.000 euro din cei 1.000.000 euro reprezenta o liberalitate (convenția nr. x din 21 decembrie 2007), bani ce au fost virajați în contul inculpatului B. la data de 28 decembrie 2008, are relevanță juridică doar din perspectiva dispozițiilor legii civile care guvernează raporturile juridice dintre părți (a se vedea sentința civilă nr. 259 din 12 martie 2015 a Tribunalului Buzău privind revocarea donației de 990.000 euro), în condițiile în care perfectarea acestor documente a avut ca scop asigurarea ca, la o dată ulterioară, mituitului să-i parvină, prin intermediar suma pretinsă/promisă ca mită.

Nu în ultimul rând, chiar dacă semnarea actelor autentice de către inculpatul B. s-ar fi făcut și pentru a legitima dobândirea, în viitor, de către inculpatul C. a sumei pretinse/promise cu titlu de mită, prin remiterea de către martorul F., prin intermediar, s-a constatat că, la momentul încheierii acestor acte, nu era îndeplinită situația premisă a infracțiunii de spălare de bani, respectiv existența unor fonduri nelegale provenite din comiterea infracțiunii predicat, având în vedere că infracțiunea de luare de mită s-a consumat, în luna aprilie 2007, prin simpla pretindere/acceptare a promisiunii sumei de 1.000.000 euro, bani care însă au fost dați de denunțator la o dată ulterioară perfectării documentelor în discuție.

Astfel, schimbarea, transferul, ascunderea sau disimularea de bunuri în scopul prevăzut în art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, de autorul sau participanții la săvârșirea infracțiunii din care provin fondurile ilicite, trebuie să fie precedată, întotdeauna, de dobândirea și deținerea lor, întrucât sunt fructul infracțiunii predicat, motiv pentru care eventualele acțiuni de spălare a banilor ale inculpaților C. și B. puteau fi realizate doar posterior remiterii sumei de 3.600.000 RON de către F., în caz contrar lipsind chiar obiectul material al infracțiunii derivate.

De asemenea, având în vedere că dobândirea și deținerea bunurilor de către subiectul activ al infracțiunii predicat reprezintă situații rezultate în mod firesc din activitatea desfășurată, care nu implică luarea unei noi rezoluții infracționale, prin simpla folosire nu există intenția acestuia de a le da o aparență legală de obținere, ce este caracteristică infracțiunii de spălare de bani. Dacă însă folosirea bunurilor obținute din săvârșirea unei infracțiuni implică activități de schimbare sau transfer în scopul ascunderii sau disimulării originii lor ilicite sau de ascundere ori disimulare a adevăratei proveniențe poate fi angajată răspunderea penală a autorului și complicei infracțiunii predicat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, în cazul în care se realizează și celelalte elementele de tipicitate ale celor două variante normative ale spălării de bani.

Raportându-se la faptul că remiterea sumei de 3.600.000 s-a făcut de denunțator, la data de 28 decembrie 2008, în contul inculpatului B. deschis la T., instanța de fond a constatat că pentru a reține în sarcina inculpatului C. săvârșirea infracțiunii de spălare de bani prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, în legătură cu transferul fondurilor ilicite realizat de complicele la infracțiunea predicat, în conturile sale personale, prin constituirea, în mod succesiv, de depozite pe termen scurt în vederea creării unei aparențe de legalitate a provenienței banilor, trebuie să se dovedească că fostul prefect a cunoscut faptul că obținuse suma pretinsă/promisă cu titlu de mită prin virament bancar efectuat către intermediar (28 decembrie 2008), chiar dacă a intrat efectiv în posesia banilor la o dată ulterioară (începutul anului 2008), întrucât, astfel, a urmărit ca în acest interval de timp să fie derulate operațiunile specifice de albire a banilor negri.

Inculpatul C., în cursul urmăririi penale, cu ocazia audierii, la data de 5 februarie 2015, a precizat că acceptând promisiunea lui F. de a sprijini campania electorală a partidului în schimbul rezolvării problemei cu terenurile, i l-a prezentat pe inculpatul B. la o cafenea din municipiul Buzău, pentru a fi pusă în practică înțelegerea stabilită și, ca atare, la începutul anului 2008, acesta i-a dat, în numerar, în trei tranșe, suma totală de 700.000 euro, fără să cunoască modalitatea în care inculpatul i-a obținut. În fața instanței de fond, inculpatul C. a afirmat din nou că cei 700.000 euro i-au fost predați, în trei tranșe, de către inculpatul B., "care obișnuia să-i aducă în pungă, unele sume erau în RON, altele în euro", bani care i-au parvenit așa cum s-a înțeles anterior cu denunțatorul care a promis că-i va da pentru campania electorală, fără însă să-l întrebe care era mecanismul prin care vor ajunge la partid. Nu în ultimul rând, a arătat că nu l-a

întrebat pe B. motivul pentru care i-a dat doar 700.000 euro, deși promisiunea lui F. a fost pentru suma de 900.000 euro, întrucât a crezut că s-a răzgândit denunțatorul, având în vedere că se plângea că are multe sume de plătit "în stânga și în dreapta".

De asemenea, martorul F., fiind ascultat de organelor de anchetă, la data de 6 noiembrie 2014, a arătat că "C. mi-a cerut expres suma de 1.000.000 euro, motivând că terenul este valoros și se bat mulți pe el" și, ca atare, "mi l-a indicat pe B. ca fiind omul cu care mă voi afla în contact permanent, prefectul neputând să se expună", fără să facă vreo referire la circuitul ce trebuia urmat de bani după remiterea către intermediar, precizând, însă că, pentru a garanta primirea mitei, inculpatul B., care "era om de afaceri aflat în preajma prefectului", i-a cerut încheierea unei promisiuni de vânzare cumpărare pentru 10.000 mp din terenul de 59.518 mp din centrul municipiului Buzău, pe care a înscris-o în cartea funciară. De altfel, în cuprinsul denunțului formulat, acesta, făcând referire la suma de 1.000.000 euro pretinsă de inculpatul C., a menționat că la cererea prefectului "banii trebuiau achitați lui B. în urma unor documente fictive care trebuiau semnate de mine și S.", dar nu a declarat absolut nimic cu privire la modalitatea în care banii au ajuns la fostul prefect după remiterea către intermediar.

În acest context, instanța de fond a considerat că probatoriul administrat nu conturează nici măcar o suspiciune rezonabilă că transferul sumei de 3.600.000 RON, prin conturile personale ale inculpatului B., prin constituirea, în mod succesiv, de depozite pe termen scurt, acuzație formulată în rechizitoriu de o manieră generică, fără a fi indicate conturile prin care au fost plimbați banii, datele la care s-au efectuat asemenea operațiuni și modalitatea de disimulare a adevăratei proveniențe, s-a făcut din dispoziția inculpatului C. în scopul ascunderii originii lor ilicite sau cu sprijinul său, așa cum a susținut procurorul de ședință, cu ocazia dezbaterilor pe fond, când a solicitat schimbarea încadrării juridice în sensul reținerii față de acesta a participației penale în forma complicității pentru săvârșirea infracțiunii de spălare de bani, având în vedere că mita i-a fost dată, conform propriilor sale declarații, în trei tranșe, în numerar, în pungă de plastic, fie în monedă națională fie în euro, iar valoarea totală a fost de 700.000 euro, împrejurare care a lipsit de orice finalitate activitatea infracțională ce i-a fost imputată, întrucât nici măcar nu s-au indicat data și numărul de cont din care au fost retrași de S. sau vreun alt element din care să rezulte că suma pe care a remis-o efectiv mituitului a constituit obiectul acțiunilor de albire, cu atât mai mult cu cât, în actul de sesizare a instanței s-a precizat că, la data de 25 aprilie 2008, i-a virat, în două tranșe, suma de 3.040.280 RON numitei BB. cu explicația contract de vânzare, fapt ce dovedește că avea în conturi și alte disponibilități financiare în afara celor primite de la denunțator pentru a fi predate fostului prefect. Astfel, vinovăția inculpatului C. nu poate fi dovedită de simpla prezumție că ar fi avut cunoștință de posibilele acte de spălare de bani întreprinse de inculpatul B., având în vedere că nu a intrat, de îndată, în posesia sumei remise de denunțator, cu atât mai mult cu cât, prin rechizitoriu, s-a reținut că a fost transformată în euro, la data de 23 ianuarie 2008, când complicele la infracțiunea predicat a constituit un depozit de 958.379 euro, iar, ulterior, nu s-a putut identifica momentul la care i-a fost înmănată ultima tranșă din mită, întrucât din declarația sa rezultă că primirea banilor a avut loc la începutul anului 2008, situație în care se poate concluziona că foloasele ilicite i-au fost date imediat după efectuarea tranzacției de cumpărare a valutei, deci înaintea realizării transferurilor bancare de către S., în condițiile în care așa cum s-a stabilit prin actul de sesizare a instanței acesta avea suficiente disponibilități provenite și din alte surse, aspect ce rezultă din raportul de constatare întocmit de specialistul Direcției Naționale Anticorupție.

Pe de altă parte, așa cum s-a menționat cu ocazia prezentării considerentelor teoretice referitoare la infracțiunea de spălare de bani, acțiunile de ascundere sau disimulare trebuie să se concretizeze în operațiuni complexe de natură juridică, economică sau financiară, prin intermediul cărora se maschează proveniența nelegală a banilor rezultați din săvârșirea de infracțiuni.

Ca atare, pentru a putea verifica în ce măsură operațiunile financiare derulate de inculpatul B., prin conturile deschise pe numele său la T., reprezintă o activitate complexă de spălare a banilor făcută pentru a masca proveniența ilicită a sumei de 3.600.000 RON ce i-a fost remisă de denunțator, la data de 28 decembrie 2007, acuzarea trebuia să indice, în concret, prin ce conturi au fost transferați bani și maniera în care s-a realizat camuflarea originii infracționale a acestora, în condițiile în care prin conturile inculpatului erau rulate și alte sume de bani care nu constituiau fructul infracțiunii predicat. Contrar celor arătate, s-a constatat că procurorul semnat al rechizitoriului s-a limitat la a face mențiunea, de o manieră abstractă, că banii au fost folosiți pentru a fi constituite depozite pe termen scurt, fără să fie precizată data și numărul fiecărui depozit, pentru ca în final să indice sume în RON și valută retrase de inculpat, în perioada 18 februarie 2008 - martie 2010, din anumite conturi, care nu au fost individualizate nici prin număr și nici prin tipul de categorie (cont economii RON, cont economii euro, cont curent în RON, cont în euro, cont depozit euro, cont depozit RON), situație în care nu s-a putut constata dacă operațiunile financiare efectuate se situează în sfera ilicitului penal sau reprezintă acte de folosire a banilor rezultați din infracțiunea predicat, care nu implică activități de ascundere ori disimulare a adevăratei lor proveniențe. Simpla afirmație că, la data de 25 aprilie 2008, în două tranșe, i-a virat sumele de 2.924.040 RON, respectiv 116.240 RON numitei BB., cu explicația "plată conform contract nr. x din 25 aprilie 2008", pentru a masca

originea lor ilicită, fără a se arăta în ce a constat în concret acțiunea de disimulare, nu poate fi calificată ca fiind un act de albire a banilor.

De altfel, în raport cu cele stabilite anterior, este exclus, în lipsa oricărei probe, să se considere că, la data de 25 aprilie 2008, inculpatul C. nu intrase încă în posesia celor 700.000 euro, și, ca atare, tranzacția încheiată de inculpatul B. cu BB. nu reprezintă o modalitate de disimulare a provenienței nelegale a celor 3.040.280 RON, având în vedere că echivalentul în euro a acestei sume era net superior față de cei 258.379 euro pe care i-a reținut cu titlu de comision din mita destinată fostului prefect.

Chiar dacă inculpatul B. a constituit un depozit în care a transferat suma de 958.379 euro, adică echivalentul celor 3.600.000 RON remiși de F., s-a considerat că scopul urmărit de acesta nu a fost de a ascunde originea lor ilicită, întrucât i-a predat, în numerar, inculpatului C., situație în care nu s-ar fi justificat să efectueze, în prealabil, operațiuni de albire a sumei de 700.000 euro. Cel mult, o asemenea activitate putea viza diferența dintre suma virată de denunțator în contul său de la T., și cea remisă efectiv fostului prefect (258.379 euro), întrucât această sumă fiind la vedere putea ridica suspiciuni organelor statului cu privire la originea sa.

Însă, modul în care a fost formulată acuzația nu a permis să se constate dacă folosirea fondurilor ilicite, concretizată în activitățile de retragere, în numerar, în perioada 18 februarie 2008 - martie 2010, a sumelor menționate, din conturile de economii ale inculpatului B., reprezenta o acțiune firească a unui participant la comiterea infracțiunii predicat de a consuma fructul acesteia sau a fost precedată de activități prin care a intenționat să creeze aparența că aceste fonduri au o proveniență legală în scopul de a le ascunde originea ilicită.

Concluzionând, instanța de fond a considerat că faptele imputate inculpaților B. și C. nu realizează elementele de conținut ale infracțiunii de spălare de bani, prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare.

Deși, potrivit dispozițiilor art. 112 alin. (1) lit. a) din C. pen., sunt supuse confiscării bunurile produse prin săvârșirea de fapte prevăzute de legea penală, s-a constatat că terenul în suprafață de 14.085 mp și suma de 3.600.000 RON, obținute de inculpații B. și C. din săvârșirea infracțiunii predicat, nu pot face obiectul confiscării speciale, întrucât, în caz contrar, s-ar încălca principiul ne bis în idem consacrat de art. 6 din C. proc. pen., având în vedere că față de aceștia s-a pronunțat anterior o hotărâre penală definitivă pentru faptele generatoare de fonduri ilicite (luare de mită săvârșită în forma autoratului și complicității), chiar dacă pentru o altă încadrare juridică, respectiv ordonanța de clasare a procurorului, soluție dispusă, în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. f) din C. proc. pen., sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 13 din Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare.

În ce privește individualizarea pedepselor aplicate inculpaților A. și D., instanța de fond, în unanimitate, respectiv în majoritate a avut în vedere criteriile prevăzute de art. 72 din C. pen. (1969).

În aprecierea gradului de pericol social al faptelor comise, s-au avut în vedere circumstanțele în care inculpații au acționat, aceștia influențând decizia unui înalt funcționar public nu doar în beneficiul denunțatorului, ci și al propriei persoane, sens în care s-au prevalat de ascendentul politic și guvernamental pe care îl aveau față de prefectul județului Buzău pentru a obține importante foloase necuvenite.

Inculpații au văzut în interesul denunțatorului de a obține emiterea titlului de proprietate o sursă de îmbogățire pentru ei, dijmuiind profitul obținut de acesta în urma vânzării terenurilor.

Procedând astfel, ei au întărit percepția că fără intervenții oneroase asupra factorilor decizionali nu se poate obține respectarea dreptului de proprietate, mai ales atunci când acesta privește imobile cu un amplasament privilegiat, iar titularul real al acestui drept este o persoană anonimă.

În egală măsură, au fost avute în vedere circumstanțele personale ale inculpaților, împrejurarea că aceștia ocupau funcții publice importante, care le impuneau un înalt standard de moralitate și, mai ales, respectarea legii, aspecte pe care cu bună știință cei doi inculpați le-au nesocotit.

Nu în ultimul rând, s-a avut în vedere cuantumul foloaselor materiale de care cei doi inculpați au beneficiat din activitatea infracțională.

În raport cu aceste circumstanțe reale și personale, instanța de fond a aplicat inculpaților pedepse cu închisoarea, într-un quantum care să asigure o constrângere adecvată pentru faptele comise, dar și reeducarea acestora în vederea schimbării atitudinii față de valorile apărute de legea penală.

În ce privește cererea martorului F. formulată în faza de urmărire penală și reiterată în faza de judecată, de constituire de parte civilă cu sumele de bani (în total 2.100.000 euro) și terenul situat în Buzău (14.085 mp) date inculpaților D., A., S. și C., instanța de fond a constatat că infracțiunile deduse judecății nu sunt susceptibile de latură civilă, astfel încât o asemenea cerere este inadmisibilă.

În ce privește cererea de restituire a sumelor de bani întemeiată pe dispozițiile legii penale, având în vedere că a formulat denunțul mai înainte ca organul de urmărire penală să fi fost sesizat cu privire la faptă, prima instanță a constatat că față de martorul denunțator F. nu s-a pronunțat vreo soluție în faza de urmărire penală motiv pentru care se impune confiscarea specială a sumelor ce au făcut obiectul infracțiunilor de corupție deduse judecății, iar nu restituirea acestora.

Împotriva sentinței penale nr. 674 din 5.12.2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, secția Penală în dosarul nr. x/2015, au formulat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție -Direcția Națională Anticorupție, inculpatul D. și martorul F.

Totodată, în cursul judecății în apel, la data de 19 noiembrie 2018, inculpatul A., prin apărător ales, a depus o cerere de apel în cuprinsul căreia a formulat o cerere de repunere în termen.

Prin motivele de apel, Direcția Națională Anticorupție a criticat sentința instanței de fond sub aspectul temeiniciei soluțiilor de achitare pronunțate față de inculpații A., C. și B.

Astfel, parchetul a arătat că prima instanță nu a avut în vedere că modalitatea în care au fost dobândite terenurile ce au făcut obiectul contractelor de vânzare cumpărare simulate încheiate de inculpatul A., a fost ilicită, chiar dacă imobilele în sine nu au o proveniență ilicită, încheierea contractelor având ca scop disimularea folosului necuvenit al traficului de influență ce urma să fie remis, menită să creeze impresia că sumele de bani respective provin din tranzacții licite.

Parchetul a susținut că infracțiunea de spălare de bani a fost săvârșită după consumarea infracțiunii de trafic de influență în forma pretinderii, mai înainte de remiterea banilor, tocmai în scopul de a crea aparența unei dobândiri licite.

S-a mai arătat că suma de 103.451 RON rămasă în contul inculpatului A. din prețul încasat din revânzare, în mod greșit nu a fost reținută ca provenind din infracțiunea de trafic de influență și, ca atare, s-a omis confiscarea acesteia.

Pentru aceleași motive, s-a susținut că se impunea condamnarea inculpaților C. și B. pentru infracțiunea de spălare de bani, contractul simulat având în cazul acestora rolul de a crea aparența de legalitate a sumelor provenite din infracțiunea de corupție comisă de aceștia.

S-a solicitat totodată, reindividualizarea pedepselor aplicate inculpaților A. și D. și aplicarea unor pedepse orientate spre limita maximă în considerarea criteriilor de individualizare relevante.

Prin motivele de apel, inculpatul D. a criticat hotărârea instanței de fond sub aspectul legalității și a solicitat, în principal, trimiterea cauzei spre rejudecare deoarece judecata în primă instanță s-a făcut cu încălcarea principiului continuității, dar și pentru că instanța nu s-a pronunțat asupra faptei pentru care a fost trimis în judecată, prin schimbarea încadrării juridice fiind modificat, de fapt, obiectul judecății, iar cu privire la noua încadrare a faptei nu a putut exercita dreptul la apărare.

În subsidiar, inculpatul D. a criticat temeinicia soluției de condamnare, arătând, în esență, că nu există probe care să confirme acuzația ce i-a fost adusă și a solicitat să se dispună achitarea sa sau, în situația în care instanța va aprecia nefondată această critică, să se constate intervenită prescripția răspunderii penale, fiind împlinit termenul de prescripție specială.

Apelantul inculpat D. a învederat că încadrarea juridică corectă a faptei ce face obiectul acuzației este aceea de folosire a influenței politice prev. de art. 13 din L. 78/2000, acuzația fiind identică cu aceea reținută în sarcina inculpatului C. pentru care prin rechizitoriu s-a dispus încetarea procesului penal.

Prin motivele de apel, martorul denunțator F. a învederat că instanța de fond nu s-a pronunțat asupra cererii prin care s-a constituit parte civilă solicitând restituirea sumelor remise de acesta inculpaților D., A., C. și B. în cadrul activității infracționale.

Astfel, martorul denunțator a apreciat că în cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 6¹ alin. (2) și (4) din Legea 78/2000.

În data de 19 noiembrie 2018 (al doilea termen stabilit în faza apelului), inculpatul A. a depus o cerere prin care a declarat apel, solicitând totodată repunerea în termen.

În motivarea cererii de repunere în termenul de apel, inculpatul A. a arătat că între momentul pronunțării hotărârii atacate și momentul redactării acesteia și-a schimbat domiciliul, aspect adus la cunoștință instanței de printr-o cerere depusă la dosar. În raport cu această situație a susținut că hotărârea atacată nu i-a fost comunicată, luând la cunoștință de aceasta abia în fața instanței de apel, urmare a citării sale în calea de atac.

Prin motivele de apel, inculpatul A. a învederat că, în cauză, la data de 9.05.2016 s-a împlinit termenul de prescripție pentru preținsele infracțiuni de trafic de influență, iar în situația în care instanța de apel ar aprecia că termenul de prescripție nu s-a împlinit, în temeiul art. 396 alin. (5) cu referire la art. 16 alin. (1) lit. a) din C. proc. pen., a solicitat achitarea, apreciind că, din probele administrate în cauză nu rezultă existența infracțiunilor de trafic de influență, nici sub forma autoratului și nici sub forma complicității.

Analizând hotărârea atacată, prin prisma motivelor de apel, cât și din oficiu, conform prevederilor art. 417 din C. proc. pen., Înalta Curte -Completul de 5 Judecători apreciază că apelurile formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și inculpatul D., sunt fondate, urmând a fi admise, în timp ce apelul formulat de martorul F. este nefondat, iar apelul formulat de inculpatul A. este tardiv, motiv pentru care acestea vor fi respinse ca atare.

Înalta Curte -Completul de 5 notează în prealabil că prin rechizitoriul nr. x/2014, emis la data de 14 iulie 2015, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție a dispus trimiterea în judecată a inculpaților: D. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prev. de art. 289 din C. pen., A. pentru săvârșirea infracțiunilor de trafic de influență prev. de art. 291 din C. pen. rap. la art. 6 și art. 7 din Legea nr. 78/2000, complicitate la luare de mită prev. de art. 48 din C. pen. rap. la art. 289 din C. pen. și spălare de bani prev. de art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002 și B. și C. pentru câte o infracțiune de spălare de bani prev. art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002.

Prin actul de sesizare a instanței, s-a reținut că, în cursul anului 2007, F. a solicitat inculpatului A., șef de cabinet al ministrului de interne D., să-l pună în legătură cu inculpatul C., prefect al județului Buzău, pentru a obține cu celeritate emiterea titlului de proprietate asupra unor terenuri situate în municipiul Buzău, revendicate de E., pe care le-a cumpărat de la aceasta împreună cu H., reprezentantul S.C. G. S.R.L., în baza unui contract de cesiune de drepturi litigioase, pentru suma de 200.000 euro.

Inculpatul A. i-a promis denunțatorului că va vorbi cu coinculpatul D., ministru al internelor și reformei administrative, cu atribuții pe linia coordonării administrației publice locale inclusiv în materia retrocedărilor, coleg de partid cu prefectul județului Buzău, iar, la scurt timp, a pus la dispoziția martorului denunțator F. numărul de telefon al inculpatului C. În schimbul intervenției, inculpatul A. a pretins bani martorului denunțator și a primit în anul 2008, suma de 600.000 euro, două autoturisme, precum și o excursie în mai multe țări europene.

S-a mai reținut că inculpatul A. a comunicat denunțatorului că ministrul de interne, inculpatul D., a pretins suma de 500.000 euro, pentru demersurile făcute pe lângă prefectul de Buzău în vederea eliberării titlurilor de proprietate.

Urmare a acestor intervenții, denunțatorul a avut două întrevederi cu inculpatul C. care, aflând că este vorba de terenuri în suprafață totală de 15 ha, i-a solicitat pentru sprijinul oferit suma de 1.000.000 euro, întrucât pentru aceste imobile "se bat mulți" și i l-a prezentat pe inculpatul B. prin intermediul căruia aveau să țină legătura pentru a evita expunerea. Pentru serviciile oferite, inculpatul B. i-a pretins lui F. un teren de 14.085 mp, situat în centrul municipiului Buzău, din suprafețele pentru care martorul a solicitat reconstituirea dreptului de proprietate.

La data de 18 septembrie 2007, a fost emis titlul de proprietate în favoarea numitei E., pentru terenurile de 15 ha, iar aceasta a încheiat subsecvent două contracte de vânzare cumpărare având ca obiect parcelele de 59.518 mp și 14.085 mp, respectiv de 70.000 mp și 6.379 mp. Prețul de 62.500 euro pentru fiecare tranzacție nu a fost plătit vânzătoarei întrucât aceasta primise în precedent sumele de 200.000 euro, pentru cesiunea drepturilor litigioase și, ulterior, 400.000 euro, pentru transferul dreptului de proprietate, de la F.

Astfel, martorul denunțator a cumpărat, la data de 30 octombrie 2007, de la E. terenurile în suprafață de 59.518 mp și de 14.085 mp, situate în intravilanul municipiului Buzău. La rândul său, acesta a încheiat, la data de 8 noiembrie 2007, o promisiune de vânzare cumpărare cu inculpatul B., având ca obiect suprafața de 10.000 mp din primul teren achiziționat, în scopul garantării remiterii sumei pretinse de inculpatul C. în cuantum de 1.000.000 euro, iar, la data de 13 decembrie 2007, a fost autentificat un act adițional, prin care soții S. și-au exprimat acordul ca denunțatorul să înstrăineze terenul, cu condiția ca în termen de șapte zile de la perfectarea contractului să le fie achitată suma de 1.850.000 euro, din prețul obținut.

În consecință, F. a vândut martorului R. la data de 20 decembrie 2007, terenul de 59.518 mp la prețul de 75.000 euro, imobilul fiind înstrăinat a doua zi către S.C. N. S.R.L. în schimbul sumei de 6.844.570 euro, în aceeași zi fiind încheiată și o convenție prin care inculpatul B. și soția sa au redus suma stabilită prin actul adițional la promisiunea de vânzare cumpărare de la 1.850.000 euro, la 1.000.000 euro.

Subsecvent tranzacției, la data de 24 decembrie 2007, martorul R. a achitat denunțatorului F. suma de 8.000.000 RON, din care acesta a transferat la data de 28 decembrie 2007 în contul inculpatului B., suma de 3.600.000 RON. Acesta din urmă a transformat suma respectivă în euro, obținând 958.379 de euro, din care a constituit depozite pe termen scurt, banii fiind fie ridicați în numerar în mai multe tranșe, fie folosiți pentru efectuarea de diverse plăți prin POS și, nu în ultimul rând, la începutul anului 2008, i-a remis coinalpatului C., în numerar, 700.000 euro. Mai mult, pentru a disimula originea ilicită a sumei primite, inculpatul B. a virat, la data de 25 aprilie 2008, în două tranșe, sumele de 2.924.040 RON, respectiv 116.240 RON către BB., cu explicația "plată conform contract nr. x din 25 aprilie 2008".

Din sumele ce i-au fost virate de martorul R., inclusiv cele de 6.756 RON, 6.749.244 RON și 7.200.000 RON din datele de 15 ianuarie 2008, respectiv 17 ianuarie 2008, F. a convertit la 18 ianuarie 2008, suma de 1.852.500 RON în 500.000 euro, banii pe care, la data de 1 februarie 2008, i-a retras și i-a predat inculpatului A., care s-a deplasat la sediul Ministerului Internelor și Reformei Administrative, unde i-a remis coinalpatului D.

Totodată, la data de 12 noiembrie 2007, denunțatorul a încheiat un contract de vânzare cumpărare cu inculpatul B., prin care i-a transmis dreptul de proprietate asupra parcelei de 14.085 mp, situată în intravilanul municipiului Buzău, contra sumei de 117.000 RON, preț pe care însă inculpatul nu l-a achitat niciodată vânzătorului.

De asemenea, la data de 30 octombrie 2007, E. a mai vândut inculpatului A. și martorei K. suprafețele de teren de 70.000 mp și de 6.379 mp, amplasate în municipiul Buzău, fără să fie plătit prețul de 62.500 euro, contractul fiind încheiat pentru a garanta cumpărătorilor atât remiterea folosului necuvenit pretins de inculpat de la denunțator în schimbul influenței exercitate asupra ministrului internelor și reformei administrative, cât și restituirea sumei de bani împrumutată de F. de la soții M. în scopul de a satisface pretențiile materiale ale titularului drepturilor de proprietate reconstituite. De asemenea, denunțatorul F. a fost imputernicit, la data de 18 ianuarie 2008, de soții M. și A., prin procuri speciale, să le vândă cota parte indiviză de 1/2 din cele două terenuri achiziționate. Între timp, S.C. G. S.R.L., prin reprezentant H., a introdus două acțiuni pe rolul instanțelor civile din municipiul Buzău, solicitând drepturile cuvenite din contractul de cesiune de drepturi litigioase încheiat împreună cu F., în primăvara anului 2007, cu cedentul E.

La data de 28 martie 2008, a intervenit convenția dintre familiile M. și A., pe de o parte și S.C. G. S.R.L., pe de altă parte, prin care se stabilea că societatea renunță la cele două procese civile în schimbul sumei de 1.180.000 euro, motiv pentru care, la aceeași dată, au fost vândute terenurile în suprafață de 70.000 mp și de 6.379 mp către S.C. N. S.R.L., firmă care a efectuat două transferuri bancare, unul în valoare de 2.296.835 RON, în contul inculpatului A. și altul în cuantum de 2.193.384 RON, în contul martorei K., fiecare dintre aceștia transferând echivalentul sumei de 590.000 euro pe numele lui H., cu explicația "stingere litigiu conform convenției".

În vederea remiterii sumelor de bani solicitate de inculpatul A., martorul denunțator F. a efectuat, la datele de 31 martie 2008 și de 9 mai 2008, transferul sumelor de 370.000 RON, respectiv 1.215.000 RON, din contul său deschis la T. în cel al martorului U., socrul inculpatului, restul până la 600.000 euro fiind remis inculpatului A., în numerar.

Preliminar, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 Judecători constată că cererea formulată de inculpatul A., privind repunerea în termenul de declarare a apelului este neîntemeiată.

Astfel, potrivit art. 411 alin. (1) din C. proc. pen., apelul declarat după expirarea termenului prevăzut de lege este considerat ca fiind făcut în termen dacă instanța de apel constată că întârzierea a fost determinată de o cauză temeinică de împiedicare, iar cererea de apel a fost făcută în cel mult 10 zile de la încetarea acesteia.

Or, motivul pentru care inculpatul A. a solicitat repunerea în termenul de apel nu se circumscrie unei cauze temeinice de împiedicare, ceea ce se pretinde este, de fapt, lipsa comunicării. Așadar, dacă susținerea apelantului ar avea corespondent în realitate ar face superfluă o cerere de repunere în termen, deoarece consecința directă a unei astfel de împrejurări este aceea că termenul de apel nu a început să curgă încă, iar apelul declarat de inculpat ar fi exercitat în termen.

Cu privire la comunicarea hotărârii, Înalta Curte notează că inculpatul A. a ridicat personal comunicarea privind minuta sentinței penale apelate la data de 14.12.2017, așa cum rezultă din dovada de primire aflată la dosar fond- și nu a declarat apel în termenul de 10 zile de la comunicarea copiei minutei, astfel cum prevede art. 410 alin. (1) din C. proc. pen. Ca atare, dincolo de faptul că motivul invocat de apelant nu poate constitui un motiv de repunere în termen, Înalta

Curte constată că hotărârea i-a fost comunicată personal, inculpatul prezentându-se la sediul instanței pentru ridicarea acesteia, subsecvent înștiințării sale, că nu există niciun viciu din acest punct de vedere și că apelantul nu a invocat nicio împrejurare care să contureze existența unui impediment în exercitarea căii de atac, apelul fiind tardiv.

Se impune a fi analizate, de asemenea, cu precădere criticile prin care se tinde la trimiterea cauzei spre rejudecare și care, în ipoteza în care ar fi fondate, ar face inutilă orice altă evaluare.

Sub un prim aspect, încălcările invocate de inculpatul D., privind legala compunere a completului de judecată, se circumscriu și se impun a fi analizate exclusiv prin prisma principiului nemijlocirii.

Astfel, Înalta Curte observă că, deși inculpatul D. a invocat nelegala compunere a completului de judecată în primă instanță, argumentele prezentate în susținerea acestei teze vizează în concret desemnarea judecătorilor ce au făcut parte din completul de judecată, în special, modalitatea în care a fost înlocuit unul dintre aceștia.

În ședința publică din data de 25 aprilie 2017, instanța de fond a adus la cunoștința părților modificarea componenței completului de judecată, în sensul că, urmare numirii unui judecător, membru titular al Completului de judecată nr. 4, în funcția de director al Institutului Național al Magistraturii, acesta fiind înlocuit, potrivit Hotărârii nr. 4 din 09.03.2017 a Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu un alt judecător, care, începând cu data de 13.03.2017, participă la judecarea dosarelor repartizate Completului nr. 4.

La momentul respectiv, inculpații nu au înțeles să solicite reluarea cercetării judecătorești, însă, la termenul din data de 12 septembrie 2017, inculpatul D., prin apărător ales, a solicitat reluarea cercetării judecătorești prin reaudierea inculpaților, a denunțatorului F. și a martorilor CC., DD., Q. și EE., cerere pe care instanța de fond a respins-o, apreciind că nu este afectat caracterul echitabil al procedurii prin înlocuirea unuia dintre cei trei membri ai completului de judecată.

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că, potrivit principiului nemijlocirii enunțat de art. 351 din C. proc. pen., astfel cum a fost conturat în jurisprudența internă, dar și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, într-un proces penal hotărârea trebuie luată de judecătorii care au fost prezenți la procesul de administrare a probelor. Totuși, nu se poate considera că aceasta constituie o interdicție a schimbării completului de judecată în timpul unui proces, putând să intervină împrejurări obiective care să facă imposibilă participarea în continuare a unui judecător într-un proces. De altfel, dispozițiile procesual penale conturează conținutul principiului continuității în cuprinsul art. 354 alin. (2) și (3) din C. proc. pen., potrivit căror:

"(2)Completul de judecată trebuie să rămână același în tot cursul judecării cauzei. Când acest lucru nu este posibil, completul se poate schimba până la începerea dezbaterilor. (3)După începerea dezbaterilor, orice schimbare intervenită în compunerea completului atrage reluarea dezbaterilor."

De asemenea, se observă că până la modificarea componenței completului de judecată în cauză au fost audiați în primă instanță inculpații și martorii F., FF., DD., CC. și EE. Se reține că la termenul din data de 12 septembrie 2017, inculpatul D., prin apărător ales, a solicitat reaudierea acestora, cererea fiind respinsă. Astfel, instanța de fond a apreciat că schimbarea unuia din cei trei membri ai completului nu este de natură a știrbi caracterul echitabil al procedurii sau principiului nemijlocirii, în condițiile în care ceilalți doi judecători ai completului au participat la întreaga procedură judiciară, iar judecătorul nou desemnat în complet a fost prezent la administrarea mai multor depoziții testimoniale și a avut la dispoziție toate transcrierile și înregistrările declarațiilor date anterior ședinței din 11 aprilie 2017, considerând că nu se mai impune readministrarea acestor probe.

În atare situație, împrejurările legate de modificarea componenței completului de judecată nu sunt de natură a afecta caracterului echitabil al procesului în ansamblu, în contextul în care instanța de apel, la rândul său, a procedat la ascultarea nemijlocită a martorului denunțator F., unicul martor a cărei reaudiere a fost solicitată de inculpatul D. și a cărei depoziție este relevantă în raport cu acuzația adusă acestuia.

În plus, în ipoteza în care inculpatul D. ar fi avut îndoieli cu privire la imparțialitatea judecătorului desemnat să participe la judecată, prin hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție mai sus evocată, avea posibilitatea legală de a uza de dispozițiile art. 68 din C. proc. pen., bun înțeles, cu indicarea uneia dintre situațiile prevăzute de art. 64 din C. proc. pen.

În ceea ce privește susținerea apărării în sensul că, prin schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de luare de mită în infracțiunea de trafic de influență, s-a încălcat dreptul la apărare al inculpatului D., pe de o parte, prin aceea că inculpatul a fost condamnat pentru o altă infracțiune decât aceea pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, iar, pe de altă parte, deoarece chestiunea nu a fost supusă dezbaterii părților, se impun a fi făcute următoarele precizări.

Noțiunea de acuzație în materie penală corespunde obiectului judecății astfel cum este definit prin limitarea impusă de art. 371 din C. proc. pen., ca judecata să se mărginească la faptele și la persoanele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, dispoziție ce trebuie coroborată cu aceea din cuprinsul art. 328 din C. proc. pen. potrivit căreia rechizitoriul se limitează la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală și cuprinde în mod necesar datele privitoare la fapta reținută în sarcina inculpatului. Or, "fapta" constă în manifestarea individului în sfera relațiilor sociale și poate primi diverse încadrări juridice, în măsura în care îndeplinește elementele constitutive prevăzute de norma de incriminare. Prin urmare, pentru a contura obiectul judecății, este nu doar necesar, ci și suficient, ca rechizitoriul să cuprindă o descriere a faptei și a infracțiunii sub aspectul căreia s-a dispus trimiterea în judecată în concordanță cu conținutul constitutiv al acesteia.

Astfel, schimbarea încadrării juridice în prezenta cauză a avut în vedere aceeași situație de fapt ce a făcut obiectul urmăririi penale și al judecății în primă instanță, fără nicio modificare. Or, faptul că în cauză nu este întrunită cerința esențială a elementului material al infracțiunii de luare de mită, deoarece în sfera atribuțiilor de serviciu ce reveneau inculpatului D. nu se regăseau și acelea pentru a căror îndeplinire au fost pretinse foloase necuvenite, nu conduce automat la concluzia că fapta nu este prevăzută de legea penală, în condițiile în care fapta, astfel cum a fost descrisă în actul de sesizare întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență.

Astfel, ceea ce s-a imputat ab initio inculpatului D. a fost faptul că a pretins indirect foloase materiale pentru a determina pe prefectul județului Buzău -președinte al comisiei județene constituită în scopul stabilirii dreptului de proprietate în condițiile Legii nr. 18/1991 și Legii nr. 1/2001-, asupra căruia avea influență în calitate de ministru de interne și de fost coleg de partid, să urgenteze restituirea unor imobile. Or, se observă că fapta astfel cum a fost descrisă prin actul de sesizare și care face obiectul cercetării judecătorești, coincide cu fapta a cărei existență în realitatea obiectivă a fost analizată de prima instanță prin raportare la întregul material probator administrat și coincide cu aceea pentru care a fost solicitat și obținut avizul Președintelui României, contrar susținerilor inculpatului D.

Din punct de vedere procedural, art. 386 C. proc. pen. reglementează posibilitatea de a se dispune în cursul judecății, schimbarea încadrării juridice dată faptei prin actul de sesizare și stabilește obligația instanței de a pune în discuție noua încadrare și de a atrage atenția inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă sau amânarea judecății, pentru a-și pregăti apărarea.

Se constată că au fost respectate garanțiile procedurale prevăzute de dispozițiile procesual penale în contextul în care, cererile formulate de procuror, la termenul din data de 12 septembrie 2017 privind schimbarea încadrării juridice, au determinat amânarea cauzei în vederea pregătirea apărării și au fost puse în discuția inculpaților la termenul acordat în acest scop, fiind respectat dreptul acuzatului de a fi informat nu doar cu privire la cauza acuzației, adică la faptele materiale de care este acuzat și pe care se bazează acuzația, dar și cu privire la încadrarea juridică, astfel cum este garantat de art. 6 paragraful 3 lit. a) din CEDO, analizat în jurisprudența CEDO în lumina dreptului de apărare, în componenta asigurării posibilității de pregătire a apărării.

În ceea ce privește susținerea în sensul că hotărârea primei instanțe nu este motivată, instanța de apel observă că aceasta este lipsită de suport factic. Este adevărat că prima instanță reia în considerentele hotărârii expunerea referitoare la probatoriul administrat în cursul urmăririi penale, deoarece atât procurorul, cât și prima instanță au avut în vedere aceleași mijloace de probă, însă aceasta se completează cu analiza probatoriului administrat în fața primei instanțe și cu extragerea propriilor deducții logice ca urmare a coroborării faptelor probate în ansamblu lor. De altfel, urmare a unei interpretări proprii, prima instanță a ajuns la concluzii parțial diferite față de cele expuse în actul de sesizare, astfel că acest motiv de apel apare ca nefondat.

Cu privire la acuzația de trafic de influență, se reține că aceasta constă în esență în aceea că inculpatul A. a pretins și a primit suma de 1.100.000 euro și alte foloase de la F., în schimbul exercitării influenței asupra ministrului de interne, inculpatul D., și a prefectului județului Buzău, inculpatul C., din care 500.000 euro pentru inculpatul D.

În virtutea efectului integral devolutiv al apelurilor declarate, efectuând propria analiză a particularităților cauzei, Înalta Curte -Completul de 5 Judecători constată temeinicia statuărilor primei instanțe, referitoare la circumstanțele în care inculpatul A. s-a implicat efectiv în demersurile efectuate pe lângă prefectul județului Buzău în vederea reconstituirii dreptului de proprietate asupra suprafețelor de teren cesionate de martorul denunțator F., cât și a foloaselor obținute de acesta.

Ansamblul înscrisurilor administrate în cauză, probatoriul testimonial și declarațiile inculpaților, demonstrează, cu certitudinea impusă de art. 103 alin. (2) teza finală C. proc. pen., activitatea infracțională a inculpatului A.

Făcând trimitere la considerentele sentinței penale atacate care, în privința infracțiunii supuse analizei, reflectă o

interpretare corectă a probatoriului, Înalta Curte -Completul de 5 Judecători apreciază superfluă o reiterare detaliată a tuturor împrejurărilor factuale în care s-au derulat activitățile ilicite deduse judecății. De altfel, nici inculpatul A. nu neagă implicarea sa în favoarea martorului denunțator pe care însă o minimizează și nici foloasele obținute, despre care însă consideră că i se cuvin, inculpatul subsumând activitatea sa unei afaceri imobiliare.

Prin urmare, instanța de apel va expune propria sa analiză numai prin raportare la acele chestiuni de fapt sau de drept care interesează din perspectiva tipicității faptei și cenzurării explicite a apărărilor formulate în apel.

Astfel, realizarea elementului material al infracțiunii în varianta normativă a pretinderii rezultă atât din probe directe, respectiv depozițiile martorului denunțator F., cât și indirect din coroborarea celorlalte împrejurări de fapt atestate de probatoriul administrat.

Se reține ca fiind necontestat faptul că demersurile în vederea reconstituirii dreptului de proprietate derulate inițial, timp de 9 ani, de E. nu au dat rezultate, ca de altfel și demersurile efectuate de F. în calitate de mandatar al acesteia și, subsecvent, cesionar al drepturilor litigioase. Declarațiile celor implicați sunt convergente în privința intervenției în acest context a inculpatului A., care deținea la acea vreme funcția de șef de cabinet al ministrului de interne D., împrejurare confirmată de denunțatorul F., dar și de inculpații C. și A.

Inculpatul C. a declarat constant că la începutul anului 2007 a fost contactat de martorul denunțator F. pentru a-l ajuta cu privire la reconstituirea dreptului de proprietate asupra unor terenuri în municipiul Buzău și că inițial l-a trimis pe acesta la instituțiile abilitate. Inculpatul a confirmat faptul că inculpatul A. i-a solicitat ulterior să îl ajute pe F., afirmând că însuși ministrul de interne D., al cărui șef de cabinet era, i-ar fi solicitat acest lucru, aspecte confirmate și de coinalatul A.

Declarațiile numiților C., F. și B. sunt concordante în privința faptului că C. l-a prezentat pe F. lui B., acesta din urmă fiind cel care prin încheierea unor acte juridice simulate având ca obiect terenurile în cauză și care sunt prezentate exhaustiv în sentința apelată, a asigurat obținerea sumei de bani oferite de F. în schimbul ajutorului primit.

Înscrisurile aflate la dosar atestă că după un interval relativ scurt de timp, dacă avem în vedere suprafața și amplasarea terenurilor respective, la data de 18 septembrie 2007, i-a fost eliberat numitei E. titlul de proprietate nr. x, pentru suprafața totală de 15 ha, compusă din terenurile de 59.518 m.p., 14.085 m.p. și 6.397 m.p. situate în centrul municipiului Buzău, precum și cel de 70.000 m.p. amplasat la drumul național, la intrarea în oraș, din direcția București.

Relatările martorului F. privind modalitatea în care a obținut banii necesari perfectării cesiunii de creanță încheiată cu E., aceasta din urmă majorându-și pretențiile financiare cu suma de 400.000 euro, sunt confirmate de înscrisurile ce atestă actele juridice simulate încheiate în scopul garantării împrumuturilor obținute și de depozițiile tuturor persoanelor implicate.

Astfel, inculpatul A. a confirmat faptul că l-a pus în legătură pe F. cu martorul J. și că pentru a se garanta restituirea împrumutului de 100.000 de euro, a fost încheiat la data de 30 octombrie 2007, contractul de vânzare cumpărare nr. 4280, prin care E. a înstrăinat terenurile în suprafață de 70.000 m.p. și de 6.379 m.p., amplasate în intravilanul municipiului Buzău, inculpatului A. și martorei K., soția împrumutătorului, fără ca suma de 62.500 euro stipulată ca preț al tranzacției să-i fie achitată de cumpărători.

Depozițiile martorilor J. și K. sunt concordante cu ale martorului F. și ale inculpatului A. cu privire la aceste împrejurări.

De altfel, actele juridice încheiate subsecvent cu privire la terenul respectiv atestă înțelegerea la care cei implicați au făcut referire.

Sucesiunea evenimentelor atestă implicarea activă a inculpatului A. în demersurile privind retrocedarea terenurilor în cauză, implicit a faptului că acesta a exercitat efectiv influența pe care o avea în calitate sa de șef de cabinet al ministrului de interne.

Or, această implicare a inculpatului A. confirmă ipoteza prezentată de martorul denunțator F. în sensul că, în schimbul intervenției sale, inculpatul ar fi pretins suma de 600.000 de euro. De altfel, inculpatul însuși a recunoscut că demersurile sale nu au fost dezinteresate, acesta considerând chiar că foloasele obținute i se cuveneau, apreciind întreaga activitate ca fiind o "afacere imobiliară".

Perspectiva inculpatului, dincolo de faptul că atestă că implicarea sa a fost una interesată, inculpatul prefigurând foloasele materiale pe care le-ar fi putut obține urmare a influenței exercitate în procedura de reconstituire a dreptului de proprietate, conturează și poziția subiectivă a acestuia față de faptă și urmările ei. Astfel, inculpatul A. a exercitat deliberat influența asigurată de funcția deținută, pretinzând chiar că acționează și în numele ministrului de interne,

pentru a obține foloase materiale, caracterizând chiar implicarea sa ca pe o afacere.

Ca atare, materialul probator administrat atestă dincolo de orice îndoială rezonabilă că inculpatul A. s-a implicat activ în procedura de retrocedare a terenurilor respective, folosindu-se, printre altele, și de influența pe care funcția exercitată i-o oferea și obținând în urma intervenției sale foloase necuvenite. Or, toate aceste elemente de fapt confirmă ipoteza acuzării în sensul existenței unei înțelegeri prealabile între martorul denunțator F. și inculpatul A. în cadrul căreia, cel din urmă a pretins foloase materiale în schimbul exercitării influenței.

Referitor la infracțiunile de trafic de influență, respectiv complicitate la trafic de influență, reținute în sarcina inculpaților D. și, respectiv A., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că probatoriul administrat nu are aptitudinea de a fundamenta dincolo de orice îndoială rezonabilă implicarea inculpatului D. în demersul infracțional.

Astfel, este adevărat că martorul F. a apelat la inculpatul A., șef de cabinet al Ministrului de interne și al reformei administrative, pentru ca, prin intermediul acestuia, să solicite în fapt sprijinul inculpatului D. în demersurile sale.

Este adevărat și că inculpatul A. a pretins atât față de martorul F., cât și față de prefectul județului Buzău că ministrul de interne are cunoștință de demersurile sale și că acționează ca un intermediar al acestuia.

Probele atestă faptul că, ulterior emiterii titlului de proprietate și încasarea banilor rezultați din vânzarea unuia dintre terenurile retrocedate, la data de 18.01.2008 martorul denunțator F. a inițiat un schimb valutar de 500.000 de euro, prin convertirea sumei corespunzătoare în RON din contul bancar deținut la T., iar la data de 1.02.2008 a retras în numerar această sumă de bani, pe care a remis-o inculpatului A., sumă despre care A. a pretins că urmează a ajunge la inculpatul D.

Ca atare, pretinsa implicare a inculpatului D. se fundamentează exclusiv pe afirmațiile inculpatului A., care a pretins față de martorul F. că inculpatul D. a intervenit pe lângă prefectul de Buzău, iar față de inculpatul C. că ministru are cunoștință de demersurile sale și este de acord cu acestea, dar și că a remis suma de 500.000 de euro ministrului D.

Înafara susținerilor inculpatului A. nu există nicio altă probă, directă sau indirectă că inculpatul D. ar fi fost implicat în vreun fel în activitatea infracțională.

Mai mult, declarațiile acestuia au fost contradictorii și oscilante pe parcursul procesului penal și nu au forța probantă necesară pentru a răsturna prezumția de nevinovăție de care se bucură inculpatul D. Astfel, audiat în calitate de suspect (23 iulie 2014), acesta a declarat că, la solicitarea martorului F. de a-l ajuta cu rezolvarea unui dosar de revendicare a unui teren din municipiul Buzău, a luat legătura telefonic cu inculpatul C., stabilindu-i o audiență, întrucât, așa cum îi comunicase denunțatorului, era singurul lucru pe care îl putea face. Cu aceeași ocazie, inculpatul a mai arătat că despre discuția telefonică purtată cu prefectul județului Buzău i-a "adus la cunoștință și ministrului D. la sfârșitul verii anului 2007", precum și că, la data de 1 februarie 2008, la solicitarea martorului denunțator F. s-a întâlnit cu acesta la T. - Sucursala Lipscani, unde i-a fost remisă suma de 500.000 euro provenită din vânzarea unei suprafețe de teren din cele pentru care s-a solicitat urgentarea eliberării titlului de proprietate, bani din care, în aceeași zi, i-a lăsat, la domiciliul inculpatului D. care nu era în localitate, menajerei, într-un plic, suma de 10.000 euro, precizându-i acestuia, la o dată ulterioară, că reprezintă "un simplu cadou din partea mea".

Ulterior, prin denunțul formulat la 29 iulie 2014, inculpatul A. a precizat că, după discuția avută cu denunțatorul, a luat legătura cu șeful său căruia i-a comunicat solicitarea acestuia de a fi ajutat într-o problemă de reconstituire a dreptului de proprietate asupra unor terenuri din municipiul Buzău, sens în care avea nevoie de o audiență la inculpatul C., prefect la acea vreme, iar după ce a avut confirmarea verbală a ministrului l-a sunat personal pe prefect, cerându-i să-l primească pe F., negând participarea la întâlnirea dintre cei doi și modul cum a fost finalizată, precum și pretinderea și primirea foloaselor necuvenite pentru traficarea influenței. Cu aceeași ocazie, inculpatul A. a precizat că suma de 500.000 euro remisă de martorul denunțator F. era destinată inculpatului D., care era interesat direct de situația terenurilor, aspect pe care l-a înțeles când a vorbit cu acesta, undeva la finalul anului 2007, când a fost întrebat printre altele și "de ce nu iese nimic".

Schimbarea de atitudine a inculpatului A. a fost determinată de interesul său de a beneficia de aplicarea dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2007, ca urmare a denunțului formulat împotriva inculpatului D., fără să urmărească, în realitate, ajutarea organelor judiciare în vederea aflării adevărului.

În ceea ce privește declarațiile martorului denunțator F., acesta a arătat în mod constant, atât în denunțul formulat, cât și în depozițiile testimoniale date în fața organelor de urmărire penală, în fața instanței de fond și în fața instanței de control judiciar, că în urma discuției avută cu inculpatul A., acesta i-a promis că va discuta cu șeful său, ministrul internelor și

afacerilor administrative, pentru a interveni pe lângă prefectul județului Buzău, iar, după un timp, i-a fost oferit numărul de telefon al inculpatului C., la care i se stabilise deja o audiență. Susținerile acestuia nu probează implicarea inculpatului D. în rezolvarea cu celeritate a dosarului privind terenurile revendicate de la E., întrucât martorul denunțator nu a discutat în mod direct cu inculpatul D., în condițiile în care îl cunoștea personal pe acesta, ci informația a fost furnizată de către inculpatul A.

Totodată, inculpatul C., prefectul județului Buzău, prin declarațiile date în cursul procesului penal, respectiv în fața organelor de urmărire penală și în fața instanței de fond, a arătat că nu a purtat nicio discuție cu inculpatul D. cu privire la urgentarea soluționării dosarelor privind terenurile pentru care martorul denunțator solicitase punerea în posesie.

Cu privire la remiterea sumei de bani către inculpatul D., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători reține că, prin declarațiile date în cursul procesului penal, martorul denunțator F. a precizat că remiterea a avut loc prin intermediul inculpatului A., în sediul Ministerului Internelor și Reformei Administrative, în timp ce, inculpatul A., prin declarațiile date în faza de urmărire penală și instanța de fond, a precizat că a lăsat geanta cu bani la domiciliul inculpatului D.

Potrivit declarațiilor inculpatului A., în data de 1 februarie 2008 a mers la domiciliul inculpatului D., unde i-a deschis o menajeră și a mers să lase geanta cu bani în biroul inculpatului

Fiind audiate în fața instanței de fond, martorele X. și Y., persoane care efectuau, în perioada respectivă, menajul în casa inculpatului D., și care erau zilnic la domiciliul acestuia, au precizat că nu a venit nicio persoană care să fi lăsat o geantă la domiciliul acestuia, precum și faptul că nu îl cunosc pe inculpatul A.

Astfel, prin declarația dată în fața instanței de fond la data de 13 iunie 2017, martora X. a precizat:

"... Au fost zile în care la locuința acestora se afla și inculpatul (D.). Nu am primit de la persoane care se deplasau la locuința familiei D. vreun obiect pentru a i-l preda inculpatului Nu îl cunosc pe inculpatul A. și nu i-am deschis niciodată acestuia ușa când mă aflam la domiciliul familiei D....".

Martora Y., prin declarația dată în fața instanței de fond la data de 13 iunie 2017, a precizat:

".. Cunosc că în anii 2007-2008 a fost ministru de interne. Mă prezentam în jurul orei 8 la domiciliul acestora pentru a face curățenie și stăteam în jur de ora 14-15. Inculpatul nu rămânea acasă în timpul în care eu mă aflam la domiciliul acestora. Pleca dimineața la serviciu. Eu nu aveam contact cu acesta ci doar cu soția. Este posibil ca în perioadele în care am asigurat menajul pentru familia D. să mai fi venit la domiciliu acestora persoane în timpul în care făceam curățenie pentru a aduce diverse lucruri, însă întotdeauna eram anunțată în prealabil. Numai soția inculpatului D. mă contacta și îmi aducea la cunoștință că urmează să vină cineva, fără însă a-mi da detalii cu privire la persoana respectivă.

Nu îl cunosc pe inculpatul A. și nu l-am văzut la domiciliul familiei D. ...".

În raport cu declarațiile martorelor X. și Y., precum și cu celelalte probe administrate în cauză, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că susținerea inculpatului A., potrivit căreia, în data de 1 februarie 2008 a lăsat în biroul de la domiciliul inculpatului D. o geantă în care erau 500.000 euro, reprezintă o simplă afirmație.

De asemenea, nici susținerea martorului denunțator F., potrivit căreia suma de 500.000 euro ar fi fost remisă inculpatului D. la sediul Ministerului Internelor și Reformei Administrative nu este confirmată de nicio probă din dosar, nici cel puțin de inculpatul A., astfel încât și această susținere reprezintă doar o afirmație a martorului denunțator.

Nici martorul GG., care a fost repartizat șofer pe autoturismul de serviciu folosit de inculpatul A., nu a putut furniza informații cu privire la servieta lăsată la domiciliu ministrului, cu atât mai mult cu cât a arătat că nu l-a dus pe acesta niciodată la locuința inculpatului D.

În aceste condiții, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră că există o îndoială rezonabilă cu privire la acuzațiile formulate împotriva inculpatului D., care, în realitate se întemeiază doar pe declarațiile inculpatului A. și ale martorului denunțator F., declarații care nu se corelează cu privire la remiterea foloaselor necuvenite pentru traficantul de influență.

Nu este exclus ca inculpatul A. să se fi folosit de numele șefului său pentru a-și spori influența supra prefectului de Buzău, în scopul obținerii fondurilor ilicite pretinse de la F., situație în care este posibil ca sumele de bani destinate ministrului să le fi solicitat tot pentru uzul personal, având în vedere că, în acea perioadă, a avut cheltuieli consistente, precum și standardul de viață promovat care era cu mult superior veniturilor sale legale.

De asemenea, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că afirmațiile privind remiterea sumei de bani către inculpatul D., efectuate de inculpatul A. în discuția purtată cu martorul denunțator F. în data 1 iulie 2014, în contextul nemulțumirilor exprimate de martorul F. în legătură cu comportamentul necorespunzător al inculpatului D. față de propria sa persoană, nu sunt de natură a confirma remiterea sumei de 500.000 euro către inculpatul D. Prin aceste afirmații, inculpatul A. este posibil să fi urmărit să creeze martorului denunțator aparența remiterii banilor către fostul ministru a sumei de 500.000 euro. În acest sens, inculpatul A. a invocat că atitudinea inculpatului D. a fost generată de faptul că martorul denunțator s-ar fi lăudat că i-a dat bani, iar, la momentul în care acesta a negat, inculpatul a deviat discuția către inculpatul C. pe care îl bănuia că a vorbit prostii având în vedere că numai fostul prefect mai știa de înțelegere.

În speță, nu există nicio dovadă că inculpatul D. a intervenit pe lângă prefectul județului Buzău pentru urgentarea eliberării titlului de proprietate pentru cele 15 ha și nici că i-a fost remisă suma de 500.000 euro. Probele administrate nu sunt concludente și nu conduc la confirmarea acuzației penale.

Astfel, indiciile care au fundamentat inițial suspiciunea rezonabilă în sensul că inculpatul D. ar fi avut o implicare în activitatea infracțională privind urgentarea emiterii titlului de proprietate pentru cele 15 ha ale numitei E., nu s-au concretizat în probe din care să rezulte cu certitudine că inculpatul a pretins sau a acceptat remiterea unei sume de bani pentru a interveni pe lângă prefectul județului Buzău sau că a intrat în posesia sumei de 500.000 euro.

Având în vedere soluția de achitare ce urmează a fi dispusă față de inculpatul D., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că analizarea celorlalte critici formulate în apelul acestuia nu mai este utilă și că, soluția privind acuzația adusă inculpatului produce efecte și asupra situației inculpatului A., întrucât actele de complicitate de care acesta este acuzat nu pot subzista în contextul dat.

În ceea ce privește suma de 500.000 euro, sumă ce se pretinde de către Ministerul Public că a fost remisă de martorul denunțator F. inculpatului D., prin intermediul inculpatului A., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că nu se impune confiscarea acesteia de la inculpatul D. în raport cu soluția de achitare a acestuia, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență, raportat la faptul că nu sunt probe certe care să confirme că inculpatul a săvârșit infracțiunea de trafic de influență.

Astfel, măsura confiscării bunurilor folosite la săvârșirea infracțiunii sau rezultate din infracțiune, precum și sumele de bani produse prin comiterea faptei penale, reprezintă o sancțiune care se aplică alături de pedeapsa principală și/sau complementară, numai în situația în care autorul a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală.

În raport cu aceste considerații instanța va înlătura dispoziția privind confiscarea sumei de 500.000 euro de la acesta și va ridica măsura asigurătorie a sechestrului instituită asupra bunurilor mobile și imobile proprietatea inculpatului D. prin ordonanța nr. 553/P/2014 din 11.03.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție -Direcția Națională Anticorupție, secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție.

Totodată, în raport cu soluția de achitare ce urmează a fi pronunțată și față de inculpatul A. pentru complicitate la infracțiunea de trafic de influență, instanța de control judiciar, cu majoritate, consideră că nu se impune confiscarea sumei de 500.000 euro de la acest inculpat pentru că în sarcina sa nu se reține comiterea unei fapte prevăzute de legea penală. Or, potrivit art. 107 alin. (2) din C. pen., măsurile de siguranță se iau față de persoana care a comis o faptă prevăzută de legea penală.

Asupra criticilor privind temeinicia soluțiilor de achitare pentru infracțiunile de spălarea banilor imputate inculpaților A., C. și B., fără a relua expunerea concretă a fiecărei acuzații, instanța de apel constată că prima instanță a reținut corect ansamblul circumstanțelor factice în care au fost comise faptele ce fac obiectul acestui segment al acuzațiilor, în urma unei analize judicioase și exhaustive a probatoriului administrat atât în faza de urmărire penală, cât și pe parcursul cercetării judecătorești.

De altfel, criticile în apel relative la aceste acuzații nu se referă la situația de fapt reținută sau la evaluarea probatoriului, ci exclusiv la relevanța penală a modului în care au acționat inculpații, astfel încât nu se impune reiterarea aspectelor de fapt corect reținute și necontestate.

Reevaluând acuzațiile aduse inculpaților, în acord cu prima instanță, instanța de apel apreciază că nu se regăsește situația premisă a infracțiunii de spălare de bani, în contextul în care folosul infracțiunilor de corupție este dobândit ulterior încheierii actelor juridice simulate, scopul urmărit de inculpați nefiind cel de a disimula proveniența banilor, ci de a garanta remiterea lor.

Astfel, situația premisă constând în existența unui bun care provine din săvârșirea unei infracțiuni anterioare, cunoscută

în limbajul juridic sub diverse denumiri: infracțiunea predicat, infracțiunea principală, infracțiunea primară, decurge cu claritate din norma de incriminare. Fără această situație premisă, infracțiunea de spălare a banilor nu poate fi concepută, fiindcă ar fi lipsită de obiectul ei material.

Analizând dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 656/2002, reținem că varianta normativă prevăzută la alin. (1) lit. a) constă în fapte de schimbare sau transfer de bunuri, cunoscând că acestea provin din săvârșirea de infracțiuni, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestor bunuri ori în scopul ajutării persoanei care a săvârșit infracțiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire, judecată sau executarea pedepsei, în timp ce, varianta normativă reglementată la alin. (1) lit. b) constă în ascunderea ori disimularea adevăratei naturi a provenienței, a situării, a dispoziției, a circulației sau a proprietății bunurilor ori a drepturilor asupra acestora, cunoscând că bunurile provin din săvârșirea de infracțiuni.

Față de modalitățile normative de săvârșire a infracțiunii de spălare a banilor, de care sunt acuzați inculpații, se constată că elementul material, prin natura sa, nu poate fi decât subsecvent dobândirii bunurilor provenite din săvârșirea de infracțiuni și, totodată, diferite de acțiunile sau inacțiunile care formează elementul material al infracțiunii predicat.

Astfel, deși, din punct de vedere teoretic, subiectul activ al infracțiunii din care provin bunurile poate fi și subiect activ al infracțiunii de spălare de bani, în contextul în care legea nu exclude această posibilitate, infracțiunea de spălare de bani nu poate fi reținută automat în sarcina autorului infracțiunii din care provin bunurile, pentru simplul fapt că în activitatea sa infracțională s-a realizat și una dintre acțiunile proprii elementului material al infracțiunii de spălare de bani. În ipoteza în care acțiunea prin care produsul infracțiunii este obținut prin aceleași acte materiale prin care se încearcă ascunderea originii ilicite a acestuia, infracțiunea de spălare de bani își pierde individualitatea.

Or, în situația concretă dedusă judecătii, prin chiar modul de descriere, infracțiunea de spălare de bani nu este suficient de bine individualizată în raport cu infracțiunea din care provin bunurile, ci se confundă cu aceasta, ipoteză în care nu se poate reține un concurs de infracțiuni, ci o unică infracțiune, aceea de corupție din care provin foloasele obținute. Nu ne regăsim în prezența unei modalități elaborate de spălare a banilor prin care inculpații au dobândit direct banii, produsul infracțiunilor de corupție, "curați", ci exclusiv în prezența unor modalități de intrare în posesia unor foloase obținute ca urmare a comiterii de infracțiuni de corupție sub diverse forme, trafic de influență în cazul inculpatului A., luare de mită respectiv, complicitate la luare de mită în cazul celorlalți doi inculpați, infracțiuni ce fac obiectul altei cauze penale, așa cum a menționat și prima instanță.

Așadar, de esență infracțiunii de spălare a banilor nu este doar preexistența unei infracțiuni din care să se fi obținut foloase materiale, ci și dobândirea efectivă a acestora, produsul dobândit urmare a comiterii infracțiunii predicat, constituind obiectul material al infracțiunii de spălare a banilor asupra căruia se realizează acțiunea de disimulare a originii ilicite prin intermediul unor operațiuni complexe juridice, economice sau financiare ce poate fi subsumată uneia sau mai multora dintre modalitățile normative ale faptei prejudiciabile prevăzute la art. 29 din L. 656/2002.

Mai mult, astfel cum a observat prima instanță nici terenurile și nici prețul obținut de pe urma vânzării lor nu pot fi considerate ca având o proveniență ilicită, sumele de bani dobândind caracter ilicit la momentul remiterii lor efective către subiecții activi ai infracțiunilor de corupție, folos ce abia de la acest moment ar putea face obiectul material al infracțiunii de spălarea banilor, însă acuzațiile deduse judecătii nu au ca obiect acțiunile ulterioare de introducere a produsului infracțional în circuitul civil, astfel cum a notat și instanța fondului.

În ceea ce privește pedeapsa de 6 ani închisoare aplicată inculpatului A. pentru infracțiunea de trafic de influență, Înalta Curte-Completul de 5 judecători apreciază că instanța de fond a valorificat criteriile de individualizare legale, gradul de pericol social al infracțiunii săvârșite și pericolozitatea inculpatului în raport de împrejurările relevante, solicitarea procurorului în sensul majorării pedepsei nefiind fondată.

De altfel, pedeapsa este orientată spre maximul legal și reflectă gravitatea faptei inculpatului A. care a profitat de funcția deținută și de relația apropiată de notorietate pe care o avea cu ministrul de interne, dar și calitatea de înalt funcționar public al celui asupra căruia a promis și chiar a exercitat influența, nu doar în beneficiul denunțatorului, ci și al propriei persoane, prevalându-se de ascendentul politic și guvernamental pe care ministrul de interne îl avea față de prefectul județului Buzău pentru a obține importante foloase necuvenite.

Nu se poate face abstracție de avantajele financiare considerabile obținute de acesta, un autoturism de lux, cât și locuința achiziționată pentru familia extinsă, dar nici de perseverența de care a dat dovadă în a se asigura că le obține, prin intermedierea unui împrumut și prin încheierea de acte simulate care să garanteze încasarea folosului, acesta implicând în activitatea infracțională mai multe persoane, prieteni și familie.

Mai mult, inculpatul a săvârșit fapta de corupție exact în perioada în care combaterea acestui flagel social a fost unul din obiectivele principale ale autorităților, poziția publică pe care o avea având implicații profunde, ministerul de interne fiind chiar una din autoritățile statului responsabile de politicile anticorupție.

În concluzie, apreciem că gradul de pericol social al faptei inculpatului nu justifică un tratament sancționator mai blând, chiar dacă de la data faptelor a trecut o durată de timp considerabilă, dar nici o pedeapsă maximă, critica acuzării nefiind fondată în această privință.

În contextul în care inculpatul A. a invocat faptul că s-ar fi împlinit termenul de prescripție, se impune evaluarea unei astfel de posibilități. Astfel, termenul de prescripție de 8 ani, calculat potrivit art. 122 alin. (1) lit. c) C. pen. din 1969 a început să curgă în aprilie 2007, dată la care inculpatul a săvârșit infracțiunea de trafic de influență în varianta reținută. Se observă că termenul de prescripție a fost întrerupt anterior împlinirii acestuia, urmărirea penală fiind începută înainte de aprilie 2015, iar termenul de prescripție specială, de 12 ani, calculat potrivit art. 124 din C. pen. în forma în vigoare la data faptei, s-ar fi împlinit în octombrie 2019, astfel încât, la data pronunțării prezentei decizii, acesta nu era încă împlinit.

Se remarcă faptul că durata termenului de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea reținută în sarcina inculpatului A. este, potrivit art. 154 alin. (1) lit. c) din C. pen., tot de 8 ani, astfel încât termenul de prescripție nu este împlinit nici sub imperiul legii penale în vigoare, cu atât mai mult cu cât, termenele de prescripție specială sunt mai lungi, prescripția specială intervenind oricâte întreruperi ar interveni dacă termenul este depășit încă o dată.

În ceea ce privește Decizia 297/2018, prin care Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea soluției legislative care prevede întreruperea cursului termenului prescripției răspunderii penale prin îndeplinirea "oricărui act de procedură în cauză", din cuprinsul dispozițiilor art. 155 alin. (1) din C. pen., din considerentele expuse de instanța de contencios constituțional (paragrafele 24, 28, 31) se desprinde concluzia că decizia este una de interpretare și nu face inaplicabile normele privind prescripția specială. Astfel, în prezent, în interpretarea conformă Constituției dată de Curtea Constituțională, în aplicarea art. 155 alin. (1) din C. pen., cauza de întrerupere a cursului prescripției răspunderii penale constând în îndeplinirea unor acte de procedură își produce efectele numai în cazul actelor de procedură care, potrivit legii, trebuie comunicate suspectului sau inculpatului.

Astfel, instanța de contencios constituțional a precizat expres că "24 întreruperea cursului termenului de prescripție a răspunderii penale devine eficientă, producându-și efectele, într-o manieră completă, doar în condițiile existenței unor pârghii legale de încunoștințare a persoanei în cauză cu privire la începerea unui nou termen de prescripție. Or o astfel de procedură de aducere la cunoștință poate consta tocmai în comunicarea acelor acte efectuate în cauză, ce au ca efect curgerea unui nou termen de prescripție a răspunderii penale 28. Având în vedere aceste considerente, se impune a fi garantat caracterul previzibil al efectelor dispozițiilor art. 155 alin. (1) din C. pen. asupra persoanei care a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, inclusiv prin asigurarea posibilității acesteia de a cunoaște aspectul intervenirii întreruperii cursului prescripției răspunderii penale și al începerii cursului unui nou termen de prescripție. De altfel, data efectuării unui act de procedură ce produce efectul anterior menționat este și data de la care începe să curgă și poate fi calculat noul termen de prescripție. A accepta soluția contrară înseamnă a crea, cu ocazia efectuării unor acte procedurale care nu sunt comunicate suspectului sau inculpatului și care au ca efect întreruperea cursului prescripției răspunderii penale, pentru persoana în cauză o stare de incertitudine perpetuă, dată de imposibilitatea unei aprecieri rezonabile a intervalului de timp în care poate fi trasă la răspundere penală pentru faptele comise, incertitudine ce poate dura până la împlinirea termenului prescripției speciale, prevăzut la art. 155 alin. (4) din C. pen. 31. Pentru aceste motive, Curtea reține că prevederile art. 155 alin. (1) din C. pen. sunt lipsite de previzibilitate și, totodată, contrare principiului legalității incriminării, întrucât sintagma "oricărui act de procedură" din cuprinsul acestora are în vedere și acte ce nu sunt comunicate suspectului sau inculpatului, nepermițându-i acestuia să cunoască aspectul întreruperii cursului prescripției și al începerii unui nou termen de prescripție a răspunderii sale penale."

Ca atare, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători observă că susținerea apărării privind lipsirea de efecte juridice a normei ca efect al deciziei menționate, contravine acestor considerente explicite și obligatorii.

Referitor la apelul formulat de martorul denunțator F., în calitate de persoană interesată, prin care solicită restituirea sumelor de bani remise în cursul activității infracționale, instanța de apel constată, în concordanță cu prima instanță, că acesta nu este îndreptățit la restituire.

Prioritar, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători subliniază că martorul denunțator nu are calitatea de parte civilă în cauză, acesta fiind, în concret, făptuitor al unei infracțiuni de corupție corelativă infracțiunilor de corupție pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților A. și D., aceea de cumpărare de influență.

Susținerea acestuia privind faptul că dispozițiile art. 19 din Legea 78/2000, în vigoare la data faptei, i-ar conferi calitatea de persoană vătămată sunt lipsite de fundament legal. Astfel, simpla lecturare a articolului invocat de apelant, potrivit căruia "În cazul săvârșirii infracțiunilor la care se referă prezentul capitol, banii, valorile sau orice alte bunuri care au fost date pentru a determina săvârșirea infracțiunii sau pentru a răsplăti pe infractor ori cele dobândite prin săvârșirea infracțiunii, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia, se confiscă, iar dacă bunurile nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani.", evidențiază faptul că textul de lege nu extinde sfera persoanelor vătămate astfel cum sunt acestea definite de art. 79 din C. proc. pen., respectiv "persoana care a suferit o vătămare fizică, materială sau morală prin fapta penală". Dimpotrivă, acest din urmă articol completează dispoziția amintită, delimitând persoanele îndreptățite la restituire și care în mod evident nu se confundă cu făptuitorii infracțiunilor de corupție incriminate prin actul normativ respectiv, textul fiind incident exclusiv în cazul persoanelor vătămate, subiect pasiv al infracțiunilor de corupție reglementate de legea menționată apte să genereze un prejudiciu.

Astfel, este nefondată critica acestuia privind nesoluționarea acțiunii civile în contextul în care o astfel de acțiune poate fi exercitată exclusiv de persoana vătămată sau, în anumite condiții, de succesorii acesteia, și are ca obiect tragerea la răspundere civilă delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei. Or, infracțiunea de trafic de influență nu este susceptibilă să fundamenteze o acțiune civilă în procesul penal în contextul în care urmarea imediată constă într-o stare de pericol pentru desfășurarea cu probitate și fără suspiciune a atribuțiilor de serviciu de către funcționarii publici. De altfel, martorul denunțator nu se poate considera prejudiciat prin comiterea faptei de corupție, dimpotrivă acesta a obținut beneficii materiale considerabile, atât pentru sine, cât și pentru celelalte persoane implicate.

În ceea ce privește, solicitarea aplicării dispozițiilor ce reglementează restituirea în cazul în care cumpărătorul de influență denunță fapta mai înainte ca organul de urmărire penală să fi fost sesizat cu privire la aceasta se impun câteva precizări.

Astfel, în forma în vigoare la data remiterii sumelor de bani, dispozițiile la care face referire apelantul F. erau cele prevăzute de art. 6¹ din Legea 78/2000, normă ce incrimina cumpărarea de influență, cât și cauza specială de înlăturare a răspunderii penale conform căreia "(2)Făptuitorul nu se pedepsește dacă denunță autorității fapta mai înainte ca organul de urmărire să fi fost sesizat pentru acea faptă.", cauză de nepedepsire care produce efecte și în privința bunurilor care au făcut obiectul infracțiunii, în sensul că acestea nu sunt supuse măsurii de siguranță a confiscării speciale prevăzute de alin. (3), ci:

"(4)Banii, valorile sau orice alte bunuri se restituie persoanei care le-a dat în cazul prevăzut la alin. (2)."

Norma actuală, respectiv art. 292 alin. (3) din C. pen., prevede că "Banii, valorile sau orice alte bunuri se restituie persoanei care le-a dat, dacă au fost date după denunțul prevăzut în alin. (2)."

Se observă astfel că, dispoziția legală în vigoare instituie o dublă condiționare, condiției ca denunțarea să aibă loc mai înainte ca organul de urmărire penală să fi fost sesizat cu privire la faptă, adăugându-se aceea ca bunurile să fie remise subsecvent formulării denunțului.

Se remarcă în principal că, fapta martorului denunțator nu a fost dedusă judecății pentru ca instanța să constate intervenită cauza de nepedepsire sau să dea eficientă dispoziției de restituire. Mai mult, nici procurorul nu a dispus o soluție de clasare cu privire la acesta, prin care să constate că în cauză sunt incidente dispozițiile amintite, ceea ce ridică problema cadrului procesual privind cererea de restituire formulată de martorul denunțator, dar și al îndeplinirii condiției comune cuprinsă în normele succesive.

Dincolo de acest aspect, se observă faptul că din perspectiva conținutului, normele amintite au o dublă natură -pe de o parte, reglementează o instituție de drept material, iar pe de altă parte, o instituție procesuală. Astfel, în timp ce măsura de siguranță a confiscării speciale constituie o sancțiune de drept penal ce cade sub incidența art. 5 din C. pen. privind aplicarea legii penale mai favorabile și vizează exclusiv situația persoanelor față de care a fost formulată acuzația, măsura restituirii reprezintă o măsură procesuală prin care se dispune asupra bunurilor care nu sunt supuse confiscării și reprezintă unul dintre efectele denunțului formulat de cumpărătorul de influență, condiționat de depunerea acestuia cu respectarea termenelor limită, cu consecința decăderii denunțatorului din drepturile conferite de art. 292 alin. (2) și (3) din C. pen., termenul fiind prin consecințele produse un termen procedural, textul de lege fiind de imediată aplicare.

Așadar, actul de procedură al denunțului va produce efectele prevăzute de legea în vigoare la data formulării sale, respectiv cele prevăzute de C. pen. în vigoare.

Mai mult, judecătorul este ținut de principiul cu rang constituțional al aplicării legii penale mai favorabile care operează exclusiv în privința faptelor ce fac obiectul judecății, astfel încât în mod just prima instanță a constatat incidența art. 257 alin. (2) din C. pen. din 1969, în raport de infracțiunea de trafic de influență judecată, dispoziție care nu instituie nicio excepție de la confiscarea banilor remiși în schimbul influenței promise, criticile nefiind fondate.

Față de considerentele ce preced, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători va respinge, ca neîntemeiată, cererea de repunere în termenul de apel formulată de inculpatul A. și, în consecință, va respinge, ca tardiv, apelul declarat de acesta.

Va admite apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție -Direcția Națională Anticorupție și de inculpatul D. împotriva sentinței penale nr. 674/05.12.2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, secția Penală în dosarul nr. x/2015, va desființa, în parte, sentința penală apelată și rejudecând în fond, în baza art. 396 alin. (5) din C. proc. pen. raportat la art. 16 alin. (1) lit. c) din C. proc. pen., va achita pe inculpatul D. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art. 257 din C. pen. din 1969 cu aplicarea art. 5 din C. pen., va înlătura dispoziția privind confiscarea sumei de 500.000 euro de la inculpatul D., va ridica măsura asigurătorie a sechestrului instituită asupra bunurilor mobile și imobile proprietatea inculpatului prin ordonanța nr. 553/P/2014 din 11.03.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție -Direcția Națională Anticorupție, secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție și va înlătura dispoziția privind obligarea inculpatului la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat.

Va desconta pedeapsa rezultantă stabilită față de inculpatul A. și va repune pedepsele componente în individualitatea lor, respectiv:

- pedeapsa de 6 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II - a și b) din C. pen. din 1969 aplicată pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art. 257 din C. pen. din 1969;

- pedeapsa de 5 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II - a și b) din C. pen. din 1969 aplicată pentru complicitate la infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art. 26 raportat la art. 257 din C. pen.

În baza art. 396 alin. (5) C. proc. pen. raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din C. proc. pen., va achita pe inculpatul A. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de complicitate la trafic de influență prevăzută de art. 26 raportat la art. 257 din C. pen. din 1969 cu aplicarea art. 5 C. pen.

Va menține celelalte dispoziții cuprinse în sentința penală apelată în măsura în care nu contravin prezentei.

Va respinge, ca nefondat, apelul declarat de apelantul F. împotriva aceleiași sentințe penale.

În baza art. 275 alin. (2) din C. proc. pen. va obliga pe apelantul F. și pe inculpatul A. la plata sumei de câte 300 RON cu titlu de cheltuieli judiciare către stat, în baza art. 275 alin. (3) din C. proc. pen. cheltuielile judiciare ocazionate cu soluționarea apelului declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție vor rămâne în sarcina statului, iar în baza art. 275 alin. (6) din C. proc. pen. onorariile convenite apărătorilor desemnați din oficiu, până la prezentarea apărătorilor aleși, vor rămâne în sarcina statului.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Respinge, ca neîntemeiată, cererea de repunere în termenul de apel formulată de inculpatul A. și, în consecință, respinge, ca tardiv, apelul declarat de acesta.

Admite apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție -Direcția Națională Anticorupție și de apelantul inculpat D. împotriva sentinței penale nr. 674/05.12.2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, secția Penală în dosarul nr. x/2015.

Desființează, în parte, sentința penală apelată și rejudecând în fond:

1. În baza art. 396 alin. (5) din C. proc. pen. raportat la art. 16 alin. (1) lit. c) din C. proc. pen., achită pe inculpatul D. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art. 257 din C. pen. din 1969 cu aplicarea art. 5 din C.

pen.

Înlătură dispoziția privind confiscarea sumei de 500.000 euro de la inculpatul D.

Ridică măsura asigurătorie a sechestrului instituită asupra bunurilor mobile și imobile proprietatea inculpatului D. prin ordonanța nr. 553/P/2014 din 11.03.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție -Direcția Națională Anticorupție, secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție.

Înlătură dispoziția privind obligarea inculpatului D. la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat.

2. Descontopește pedeapsa rezultantă stabilită față de inculpatul A. și repune în individualitatea lor pedepsele componente, respectiv:

- pedeapsa de 6 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II - a și b) din C. pen. din 1969 aplicată pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art. 257 din C. pen. din 1969;

- pedeapsa de 5 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II - a și b) din C. pen. din 1969 aplicată pentru complicitate la infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art. 26 raportat la art. 257 din C. pen.

În baza art. 396 alin. (5) C. proc. pen. raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din C. proc. pen., achită pe inculpatul A. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de complicitate la trafic de influență prevăzută de art. 26 raportat la art. 257 din C. pen. din 1969 cu aplicarea art. 5 C. pen.

Menține celelalte dispoziții cuprinse în sentința penală apelată în măsura în care nu contravin prezentei.

Respinge, ca nefondat, apelul declarat de apelantul F. împotriva aceleiași sentințe penale.

În baza art. 275 alin. (2) din C. proc. pen. obligă pe apelantul F. și inculpatul A. la plata sumei de câte 300 RON cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

În baza art. 275 alin. (3) din C. proc. pen. cheltuielile judiciare ocazionate cu soluționarea apelului declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție rămân în sarcina statului.

În baza art. 275 alin. (6) din C. proc. pen. onorariile cuvenite apărătorilor desemnați din oficiu până la prezentarea apărătorilor aleși pentru apelantul intimat inculpat D., intimații inculpați C., B. și A. și apelantul F., în sumă de câte 90 RON, rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 25 iunie 2019.

OPINIE SEPARATĂ

Prezenta opinie separată vizează exclusiv suma de 500.000 de euro, sumă ce a fost remisă efectiv inculpatului A. de către martorul denunțator F. la data de 1 februarie 2008, asupra căreia consider, contrar opiniei majoritare, că se impunea a fi luată măsura de siguranță a confiscării speciale.

Astfel, declarațiile concordante ale celor doi în sensul remiterii efective a sumei de bani sunt confirmate de extrasul de cont din care reiese retragerea în numerar efectuată de martorul denunțator F. la data de 1 februarie 2008.

Ca atare, probatoriul administrat atestă că inculpatul A. a primit de la F., înafara foloaselor pretinse pentru sine, inclusiv suma de 500.000 de euro, în legătură cu traficul de influență promis.

Or, în contextul existenței de probe certe că banii respectivi au fost primiți de inculpatul A. este incidentă norma de trimitere prevăzută de dispozițiile art. 257 alin. (2) C. pen. din 1969, cu referire la art. 256 alin. (2) C. pen. din 1969, potrivit căreia "Banii, valorile sau orice alte bunuri primite se confiscă..."

Este adevărat că acesta a fost condamnat exclusiv pentru infracțiunea de trafic de influență constând în aceea că a pretins pentru sine suma de 600.000 de euro pentru a determina accelerarea procedurii de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor în cauză, pretinzând că are influență asupra prefectului județului Buzău, iar nu și pentru infracțiunea de complicitate la trafic de influență constând în aceea că ar fi pretins pentru inculpatul D. suma de 500.000 de euro în același scop.

Cu toate acestea, nu există nicio contradicție între soluția de achitare pentru infracțiunea de complicitate la trafic de influență și măsura confiscării atâta timp cât temeiul soluției de achitare dispusă față de inculpatul D. este acela că infracțiunea nu a fost comisă de acesta, reținându-se în esență că probatoriul administrat nu atestă dincolo de orice îndoială rezonabilă implicarea sa, împrejurare care a atras și achitarea inculpatului A., dar care nu îl absolvă pe cel din urmă de măsura de siguranță a confiscării sumelor de bani primite efectiv în legătură cu activitatea infracțională pentru care a fost condamnat.

Astfel, achitarea vizează o acuzație ce nu a fost dovedită și care, deși este în legătură cu suma de bani respectivă, nu condiționează măsura de siguranță de condamnarea pentru această faptă, confiscarea fiind obligatorie în considerarea dispozițiilor legale amintite atâta timp cât probele atestă remiterea efectivă subsecvent infracțiunii pentru care inculpatul a fost condamnat și în legătură cu aceasta.

Infracțiunea de trafic de influență pentru care inculpatul A. a fost condamnat a fost comisă în forma pretinderii, consumarea infracțiunii fiind independentă de primirea ulterioară a foloaselor necuvenite care, sunt supuse confiscării în aplicarea textului de lege menționat, atâta timp cât este dovedită remiterea lor, singura condiție prevăzută pentru luarea măsurii de siguranță.

Așadar, faptul că inculpatul A. nu l-a sprijinit pe inculpatul D. în comiterea infracțiunii de trafic de influență, dat fiind că probele nu atestă că acesta din urmă ar fi pretins suma de bani respectivă, nu justifică excluderea sumei de la confiscare atâta timp cât este o certitudine faptul că inculpatul A. a intrat în posesia banilor, ca urmare a propriei acțiuni de pretindere, urmată de remiterea succesivă a diverselor foloase, printre care și cei 500.000 de euro pretins destinați inculpatului D.

Suma respectivă a fost remisă în realitatea faptică și constituie alături de pretindere o unitate naturală de infracțiune, deși nu a fost comisă de inculpatul D. prin intermediar, motiv pentru care s-a pronunțat o soluție de achitare întemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. c) din C. proc. pen., corelativ cu care s-a dispus achitarea inculpatul A. pe considerent că fapta nu constituie o infracțiune distinctă de complicitate la trafic de influență, deoarece autorul nu a comis fapta.

Ca atare, primirea sumei respective de bani nu se constituie într-o infracțiune distinctă, fapta de trafic de influență fiind consumată la momentul pretinderii, însă prevederea expresă cuprinsă în art. 256 C. pen. din 1969 include toate foloasele primite efectiv, independent de modalitatea de săvârșire reținută, scopul măsurii fiind de a acela al înlăturării unei stări de pericol, lăsarea foloaselor în mâinile celui care le-a dobândit ilicit, constituind o incitare la săvârșirea de infracțiuni.

De aceea, spre deosebire de dispoziția generală în materia confiscării incidentă în cazul bunurilor dobândite prin săvârșirea faptei, prevăzută de art. 112 alin. (1) lit. e) din C. pen., norma specială prevăzută de art. 257 alin. (2) rap. la art. 256 alin. (2) C. pen. din 1969, nu condiționează confiscarea de împrejurarea ca banii sau bunurile să fie chiar obiectul traficului pentru care s-a dispus condamnarea, ci doar să fie primite în legătură cu acesta, or, ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus.